

θειόν βρέφος εις τὸ λίκνον του.

Καὶ οἱ ταπεινοὶ ἀλλ' εὐσεβεῖς ποιμένες προσεκύνησαν ἐν λατρείᾳ τὸν νεογεννητόν. Ἰησοῦν, καὶ τῷ προσέφεραν τὰ δῶρά των, — γάλα, καρπούς καὶ μέλι.

Ὅπισθεν τῶν ποιμένων ἐρχομένη, μία παιδικὴ ραχιδούτος καὶ ὠχρά, δειλὴ καὶ συνεσταλμένη, εἰσέδουσε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Φάτνην. Ἦτο μικρὰ ἐπαίτις, ὄρφανή, ἐπαιτούσα ἀνά τὰ χωρία τῆς Ἰουδαίας τὸν θλιβερόν της ἄρτον.

Καὶ ἴστατο ἐν τῇ σκιά, παρὰ τὴν θύραν, μ' ἐσταυρωμένας χεῖρας, ἀτενίζουσα μὲ τοὺς μαύρους της ὀφθαλμούς τὸ Παιδίον, τὸ ἀπὸ τὸσον χρόνον ἀναμεινόμενον, καὶ τὸ ὅποιον ἤλθεν ἐπιτέλους. Πόσον ὠραῖον ἦτο! πόσον τὸ θαύμαζε! πόσον εἶχε ποθήσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην!

Ὁ ἀγαπητὴ καὶ γλυκύτατέ μου Ἰησοῦ, ἐψιθυρίζε, πόσον εἶσαι καλός, σὺ ὁ βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, νάφινος πλησίον τοῦ λίκνου σου τὴν πτωχὴν καὶ δυστυχῆ Σάρραν, ποῦ τόσας φορές τὴν ἐδίωξαν μὲ σκληροῦς λόγους οἱ κακοὶ ἄνθρωποι. Ὁ, καλὰ λοιπὸν ἔλεξαν οἱ πατέρες μας, ὅτι θὰ ἔλθῃς εἰς τὸν

κόσμον δι' ἐκείνους ποῦ πονοῦν καὶ κλαίουν, ὅπως ἐγώ. Ὁ Ἰησοῦ μου, Ἰησοῦ μου! πόσον σέ ἀγαπῶ! πόσον ἤθελα νὰ σοῦ δεῖξω τὴν ἀγάπην μου, καταθέτουσα εἰς τοὺς πόδας σου ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς! Ἰδοὺ οἱ καλοὶ αὐτοὶ ποιμένες σοῦ ἔφεραν τὰ δῶρά των, γάλα, καρπούς καὶ μέλι. ἄλλοι πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς, σοῦ ἔφεραν χρυσόν, λίθον καὶ σμύρναν. Κ' ἐγὼ ἡ δυστυχὴς δὲν ἔχω οὔτε ἓνα ἄνθος μικρόν, διὰ νὰ εὐωδιάσῃ τὸ λίκνον σου! ὅ, αὐτὸ εἶμαι πολὺ, πολὺ λυπημένη, κύριε μου Ἰησοῦ!

Καὶ τὰ δάκρυα ἀνέβλυζαν ἄφθονα ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς της, καὶ ἔρρεον ποταμῶδόν, καὶ κατέβρεχον τὸ χῶμα τῆς φάτνης.

Τίποτε, τίποτε, ἐπανάλαβε, δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ προσφέρω, γλυκύτατέ μου Ἰησοῦ!

Ἐξαίφνης — ὦ του θαύματος, — εἰς τὴν γῆν ἐκείνην τὴν ποτισθεῖσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς ὄρφανῆς, ἐφύτρωσεν, ἀνεβλάστησεν ἐν δενδρύλλιον ὠραῖον καὶ ἔκλινε πρὸς τὴν κόρην ἡρέμα τοὺς λεπτοὺς καὶ ἄρσερους του κλώνους. Καὶ οἱ κλώνες, ἓνας ἓνας, ἐγέμισαν ἀπὸ ἄνθη, ὅπως τὴν νύκτα γεμίζει ἀπὸ ἀστρα ὁ οὐρανός. Καὶ ἡ-

σαν τὰ ἄνθη λευκά, ἄθρα, μὲ καρδιὰν ροδόχρουν καὶ μὲ ἄρωμα γλυκύτατον. Καὶ εἰς τὴν διαμιάς μυρωθεῖσαν ἀτμοσφαίρην, μυστηριώδης φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα.

— Δρέψε, Σάρρα, δρέψε τὰ ἄνθη τοῦ ἀγνοῦ σου πόθου, τὰ οὐράνια αὐτὰ ἄνθη.

«Τὰ λευκὰ ρόδα ἐβλάστησαν ἀπὸ τὰ ὠραῖά σου δάκρυα. Εἶνε ἰδικά σου.

«Ἐλεγε, ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε. Ὁ καλὴ κόρη, μάθε λοιπὸν ὅτι ἔχεις τὰ πάντα, ἀφοῦ ἤξευρες νάγαπαξ. Ἡ θερμὴ σου καρδιὰ ἀξίζει ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς γῆς, τοὺς ὁποίους ἤθελες νὰ καταθέσῃς εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ σου!

Δειλὴ ἀκόμη, ἐκπληκτὰ καὶ συγκεινημένη, ἡ μικρὰ Σάρρα ἤρχισε νὰ δρέπῃ τὰ ἄνθη τοῦ θαύματος. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, φέρουσα ὅσα ἤδυνατο νὰ περιλάβῃ ἡ μικρὰ της ἀγκάλῃ καθε φορὰν, καὶ καταθέτουσα αὐτὰ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ παιδίου, τοῦ μειδιῶντος πρὸς αὐτήν, συνεσώρευσεν ἡ εὐτυχὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Φάτνης ὅλην τὴν χιονόλευκον συγκομιδὴν τῶν ρόδων, τῶν νεογεννητῶν ὅπως καὶ ὁ Ἰησοῦς!

(Μίμησις) ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΑΓΥΡΤΙΔΗΣ

(Κωμικὸς μονόλογος)

[Παρουσιάζεται ὁ Δόκτωρ Ἀγυρτιδῆς. Φορεῖ μαύρον φράκον, ἄσπρην γραβάταν καὶ ἄσπρον γιλέκι. Ἀποθέτει τὴν φηλοκαπελαδούραν του ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι, πλησίον του, χαιρετᾷ σοβαρῶς καὶ ἀρχίζει.]

Ἀξιοτίμοι κύριοι καὶ κυρίαί, χαριτωμέναί δεσποινίδες καὶ μικροὶ μου κύριοι! Βέρε ἀμὶ τσί τσι σε μπι τέρνε σο ὀν τ! Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι μόνον τέσσαρες περιστάσεις ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τὰς ὁποίας εἰμπορεῖτε ἀσφαλῶς νὰ πιστεύετε ἓνα ἄνθρωπον. Πρῶτον ἂν ρίψετε κατὰ τύχην ἓνα φίλον σας μέσα εἰς φουρνον ἀναμεινόμενον καὶ τὸν ἐρωτήσετε: «Πῶς εἶσθε αὐτοῦ-μέσα, ἀγαπητέ μου φίλε;» καὶ ἐκεῖνος σας ἀποκριθῆ: «Δὲν κρυώνω καθόλου!» ἔ, τότε σας βεβαίω ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ τον πιστεῦσετε χωρὶς ὄρνον! — Δεύτερον ἂν τὸν ρίψετε μέσα εἰς ποτάμι, καὶ τὸν ἐρωτήσετε: «Διψᾷς, φιλαράκο μου;» καὶ ἐκεῖνος σας ἀποκριθῆ: «Ὁχι, ἀγαπητέ μου, καθόλου!» ἔ, τότε σας δίδω τὸν λόγον μου ὅτι πρέπει νὰ τον πιστεῦσετε! — Τρίτον ἂν ἰδῆτε κανένα ἄνθρωπον ποῦ μόλις νὰ τον χωρῇ ἢ πόρτα καὶ

ποῦ μόλις νὰ ζυγίσῃ τριακόσας ὀκάδες, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός σας εἴπῃ: «Φίλε μου, εἶμαι πάρα πολὺ καλοσναστὴς θραμμένος» ὦ, πιστεύσατέ τον μὲ κλειστά μάτια! — Τέτατον ἂν τον δέσετε ἐξαφνα χειροπόδαρα καὶ ἂν τον κλείσατε μέσα εἰς ἓνα κιβώτιον, καὶ τὸν ἐρωτήσετε ἀπέξω: «Τί ὠρα ἔχετε, σας παρακαλῶ;» καὶ ἐκεῖνος σας ἀποκριθῆ: «Ἀδύνατον, φίλε μου, νὰ κυττάξω τὸ ὠρολόγι μου!» (Ἐξαίφνης διακόπτεται.) Ἀλλὰ τί βλέπω; Μερικοὶ ἀπὸ σας γελοῦν καὶ μπροστὰ εἰς τὰ μάτια μου. Τί; μήπως ἔχετε τὸ θράσος καὶ τὴν θρασύτητα νά... νά... (Σιγὰ) νὰ με περιπαίζετε; (Δυνατὰ) Ἄ! κυρίαί καὶ κύριοι, δὲν με ἤξεύρετε, καὶ γι' αὐτὸ. Πρέπει λοιπὸν νὰ με μάθετε. Ἐγώ, κυρίαί καὶ κύριοι, δὲν εἶμαι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας ἐκείνους, ποῦ γελοῦν τὸν κόσμον καὶ τὸν πουλοῦν ζύγι γιὰ βούτυρον ἢ κόκκινον χιαβίρι γι' αὐτογάραχο! Ὁχι! Ἡ φήμη διαλαλεῖ τὸ ἐνδοξὸν ὄνομά μου ἀνά τὰ πέρατα τῆς γῆς καὶ τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας τιμῶν διὰ τῆς ἐπισκεψέως μου! Καὶ αὐτὲς ἡ πέτρες ἀκόμη γνωρίζουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Δόκτωρ Ἀγυρτιδῆς, μία ἀπὸ τὰς ἐξόχους ἐπιστημονικὰς ἐξοχότητας τοῦ

αἰῶνος καὶ τοῦ χωρίου μου! Μάλιστα, κύριοι! Δὲν μου ἀρέσει νὰ ομιλῶ πολὺ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου δὲν εἶμαι ἐγωιστής — ἀπαγε! — ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀξία δὲν πρέπει νὰ κρύπτεται ὅπως ὁ κιβδηλοποιὸς ἢ ὁ τυρλοπόντικος! Πῶς; (Μετὰ τινα παύσιν.)

Ἐχετε λοιπὸν ἐνώπιόν σας, κύριοι, ἓνα τῶν εὐεργετῶν, ἓνα τῶν σωτήρων τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος! ἓνα ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, περὶ τῶν ὁποίων λέγουν: «Τὸν εἶδα! τὸν ἐγνώρισα! Ἐχει τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας ἐπὶ τοῦ μετώπου!» Καὶ ἐγὼ ποῦ με βλέπετε ἐδῶ, ἐγύρισά ὅλην τὴν οἰκὸν ἐμὴν τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίναν, τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ἰερουσαλὴμ, τὴν Θεσσαλονίκην! Οὐρμπι ἐτ' Οὐρμπι!

Γνωρίζετε βέβαια τὸν κύριον σουλτάνον τῆς Ζανζιβάρης! Ἐ, ἐρωτήσατέ τον νὰ σας πῇ, ἂν δύο ἔτη δὲν ἐτρῶγα τακτικά εἰς τὸ τραπέζι του! Κάθε πρωὶ μ' ἐρωτοῦσε: «Δόκτωρ, πῶς εἶσθε;» καὶ ἐγὼ τοῦ ἔλεγα: «Πολὺ καλὰ σεῖς.» Μίαν ἡμέραν, ἐπωφεληθεῖς τῆς μεγάλης αὐτοῦ οἰκειότητος, ἔλαβα τὸ θάρρος νὰ του ζητήσω τὸ μυστικὸν τῆς σκόνης, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο διὰ τὰ δόντια του — καὶ δόντια ἔξοχα, λευκότετα, στιλπνό-

τατα! «Ποτέ! μοῦ ἀπεκρίθη, — εἶνε Μυστικὸν τοῦ Κράτους!» Ἀλλὰ μίαν ἄλλην ἡμέραν ἢ μάλλον νύκτα — ἀκούσατε τύχη ποῦ τὴν εἶχα! — μίαν νύκτα σκοτεινὴ καὶ μαύρη, ἐν ᾧ ὁ ὑψηλὸς μου φίλος διήρχετο ἓνα διάδρομον τῶν Ἀνακτόρων, (Μυστηριώδης) — πρὸ ἐπήγγαινε, δὲν ἤξεύρω! — σκοντάπτει ἐξαφνα εἰς ἓνα καθίσμα καὶ παρ' τὸν κάτω... Βγάζει τὲς φωνές... τὸν ἀκούω... τρέχω... (Δραματικῶς) τὸν ἀνεγείρω, τὸν θλίβω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τὸν σώζω! (Μετὰ τινα παύσιν) ναι, τὸν σώζω!

Ὁ Δόκτωρ! μοι εἶπε τότε με περιπάθειαν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ κλησμονήσω! Ὁ Δόκτωρ! μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν! Τί θέλεις εἰς ἀμοιβὴν τοιαύτης ὑπηρεσίας; Θέλεις τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου; θέλεις τοὺς θησαυροὺς τῆς Κολχίδος; θέλεις τοὺς ἀδάμαντάς μου; Λάβε τα! Ὅλα εἶνε ἰδικά σου!

Ὁχι, τὸ εἶπα θέλω μόνον τὴν συνταγὴν τοῦ ὀδοντοτρίμματος, μὲ τὸ ὅποιον διατηρεῖς τὴν υγείαν, τὴν λευκότητα καὶ τὴν λάμψιν τῶν ἐξαισίων σου ὀδόντων.

Αὐτὴν τὴν σκόνην, αὐτὸ τὸ θεῖον ὀδοντότριμμα, ἔρχομαι σήμερον, κυρίαί καὶ κύριοι, νὰ σας προσφέρω. Μοῦ στοιχίζει μεγάλας θυσίας. Ἀλλὰ τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀνθρωπότητος! Ματαίότης ματαίότητων, εἶπεν ὁ Κομφούκιος, τὰ πάντα ματαίότης ἐστίν. (Τὸν κυττάει ὑπερηφάνως) Ἄνθρωπε, ἐρωτήσατέ τώρα τὴν καὶ τί περιέχει ἡ σκόνη μου; θά σας ἀπαντήσω; (Ὁμῶν γρήγορα.) Ἐγὼ τέσσαρας ἀδελφοὺς καθενας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς μου ἔχει τέσσαρας σκύλους, καὶ καθενας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας σκύλους τοῦ καθενός, ἔχει τέσσαρα ποδάρια καὶ ἓνα γαλλῶν. Καὶ βέβαια θά μου πῆτε: Τί τα θέλει τὰ τέσσαρα σκυλιὰ, καθενας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς σου; Ἰδοὺ; (Βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς.) Κάθε τέσσαρας ἡμέρας, οἱ τέσσαρες ἀδελφοί μου, μὲ τὰ τέσσαρα σκυλιὰ του, καθενας, πηγαίνουν εἰς τὸ δάσος τῆς Πεντέλης καὶ κύνῃ τὸν ἐλέφαντα, τὸν βασιλίσκου, τὸν ἀρκτοῦ καὶ ἄλλα σπάνια θηρία; τῶν ὁποίων τὰ κόκκαλα χρειάζομαι καθημερινῶς διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς σκόνης μου. — Καὶ πάλιν θά μου πῆτε: Μόνον γιὰ τὰ δόντια τῆς φασαριάς; Ὁχι, κυρίαί καὶ κύριοι! Ἡ σκόνη μου δὲν ἀσπρίζει μόνον τὰ δόντια, ἀλλὰ καὶ τὰ θεραπεύει. Θεραπεύει ἐπίσης τὰ ἐγκαύματα, τοὺς χρόνιους καὶ τοὺς διαλείποντας πυρετούς, τὸν κωλικόποντον, τοὺς κάλους καὶ τὰς χιονίστρας, — ποῦ εὐχόμεναι νὰ βγάλουν ὄσοι δὲν θαγοράσουν τὴν σκόνην μου! (Πελα.)

Ἄς ἐλθῶμεν τώρα καὶ εἰς τὸ τρίτο εἶδος ζήτημα. Ἐ, λοιπὸν; πόσον

στοιχίζει αὐτὴ ἡ θαυμασία καὶ θαυματουργὸς σκόνη; Ἐίχοσι φράγκα; Ὁχι! Δέκα φράγκα; Ὁχι! Πέντε;... τέσσαρα;... τρία;... ἓνα;... Ὁχι! Ὁχι! Μόνον μισό! μόνον πενήντα λεπτά τὸ κουτάκι, κυρίαί καὶ κύριοι! Εἶνε βλέπετε, διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡ ἀνθρωπότης, ὅπως ἤξεύρετε καὶ ἤξεύρω, ἀποτελεῖται ἀπὸ πλουσίους καὶ (Στενάει) ἀπὸ πτωχοῦς. Διατί λοιπὸν νὰ μὴ ὠφελῆθουν καὶ οἱ πτωχοὶ; Πενήντα λεπτά! ὦ, καθενας βέβαια ἠμπορεῖ νὰ τα δώσῃ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν σας λέγω. Ἄν εὐρεθῇ καὶ κανεὶς, ὁ ὅποιος νὰ μὴ ἔχῃ εἰς τὴν τσέπην του τὸ μηδαμινόν αὐτὸ ποσόν, εἶμαι πρόθυμος νὰ του δώσω ὀλωσδιόλου δωρεὰν ἓνα κουτάκι. Φθάνει μόνον καὶ ἐκεῖνος νὰ μου βγάλῃ ἐν εἰσιτήριον σιδηροδρομικόν εἰς τὰς Πάτρας, ὅπου σκοπεῖω τώρα νὰ ὑπάγω. (Χαιρετᾷ.)

Ἐμπρός λοιπὸν, κυρίαί καὶ κύριοι! Πλησιάσατε! Πλησιάσατε! Ὑπάρχουν κουτιά δι' ὅλους. Ἐμπρός, ἄς ἀρχίσῃ ἡ μουσικὴ!

(Μίμησις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

18 Δεκεμβρίου.

Ἡ ΝΕΑ; ἠρώτησα σήμερον τὴν Διάπλασι.

—Τὰ Νέα τοῦ 1898! μοι ἀπήντησέ με περιχαρῆς. Αὐτὰ ἴσα-ἴσα γράφω τώρα.

Τὰ παιδιὰ μας εἶνε ἀνυπόμονα νὰ γνωρίσουν τὴν θαναγνώσσουν, τί θὰ μάθουν, τί θὰ κάμουν, τί θὰ παπολεύσουν κατὰ τὸ προσεχές ἔτος. Καὶ ἰδοὺ τώρα καταστρώω τὸ Πρόγραμμα τοῦ νέου ἔτους, τὸ ὅποιον δημοσιεύεται πάντοτε εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ παιδαίου.

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Διάπλασις ἔγραψε, περιστοιχισμένη ὑπὸ σωροῦ βιβλίων καὶ χειρογράφων, παραδεδομένη εἰς τὴν δύσκολον ἐργασίαν τῆς ἐκλογῆς τῆς ὕλης καὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἐτησίου Προγράμματος.

Εἶνε ὠραία ἡ στιγμή αὕτη, εἶπα. Ἐπισκοπεῖτε τὸ παρελθόν καὶ σχεδιάζετε τὸ μέλλον. Θὰ κρατήσετε ἀπὸ τὸ παρελθόν ὅτι ἐπέτυχε, καὶ θὰ ἐπινοήσατε διὰ τὸ μέλλον ὅτι ἐλπίζετε νὰ ἐπιτύχη. Εἶνε καθ' ἑαυτὸ ἡ ἐργασία τῆς προόδου. — Καὶ ἤλθατε εἰς πολὺ κατάλληλον

στιγμὴν, κύριε Φαίδων! μοι εἶπεν ἡ Διάπλασις. Σας ἤθελα, διὰ νὰ σας παρακαλέσω νὰ συνεχίσετε τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς».

—Τί σύμπτωσις! ἀνέκραξα. Κ' ἐγὼ ἀκριβῶς αὐτὸ ἤθελα νὰ σας προτείνω. Πρέπει νὰρχίσωμεν πάλιν τὰς Ἐπιστολάς. Ἄλλως τε, πέρουσι τὸν ἴδιον καιρὸν, τὸ ὑπεσχέθημεν ῥητῶς εἰς τοὺς φίλους μας: Ἐνθυμούμαι μάλιστα ὅτι μετεχειρίσθη τὴν φράσιν τοῦ Εὐαγγελίου: «Μικρὸν καὶ οὐκ ὁρᾷτε με, μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με!»

—Ναί! καὶ ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ σας ἐπανίδουν, εἶπεν ἡ Διάπλασις. Ὁ, νὰ ἴδῃτε πόσον θὰ χαροῦν δι' αὐτὸ οἱ φίλοι μας! Φέτος δὲν ἐπαύσαν νὰ ἐνθυμούνται καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» ὅπως τοῦ χρόνου — εἶμαι βέβαια — θὰ ἐνθυμούνται καὶ θὰ ἐπιθυμοῦν τὰ Ἀποσπάσματα τοῦ «Ἡμερολογίου» σας.

—Ἐννοεῖτέ με αὐτὸ, εἶπα μειδιῶν, ὅτι καὶ τὰ δύο εἶνε ἐπίσης ἀγαπητὰ καὶ εὐπρόσδεκτα; Με κολακεύετε πολὺ. Ὑποθετώδωμος, ὅτι οἱ φίλοι μας προτιμοῦν τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» διότι ἀποτείνονται ἀμέσως καὶ κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτοὺς, διότι γράφονται εἰς πλέον οἰκείον καὶ ἐγκάρδιον τόνον. Ἐνῶ τὸ «Ἡμερολόγιον» εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἀπρόσωπον δὲν ἀπευθύνεται πρὸς κανένα. Τὸ γράφω μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ σεῖς ἐκλέγετε τὰ ἀποσπάσματα, τὰ ὅποια δύναται νὰ ἀναγνωσθῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων.

—Ναί! με δέκοψεν ἡ Διάπλασις ἀλλὰ τὸ «Ἡμερολόγιόν σας» πάλιν ἔχει ἄλλα προτερήματα. Τὴν παικίλιαν τῶν θεμάτων, π.χ. τὰ ἀστεία ἀνέκδοτα, τὰ γνωμικά του. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι τὰ γνωμικά σας τὰ ἔμαθαν ἀπέξω καὶ ὅτι πολλοὶ τὰ γράφουν εἰς τὰ τετράδια τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Τέλος πάντων καὶ αἱ Ἐπιστολαὶ καὶ τὸ Ἡμερολόγιον ἐπέτυχον ἐπίσης. Διὰ τοῦτο, πρέπει νὰ βάζωμεν πότε ἀπὸ τὸ ἓν, καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο. Φέτος Ἐπιστολάς, τοῦ χρόνου Ἡμερολόγιον, καὶ αὐτὰ καθεξῆς, ἕως νὰ ἐπινοήσατε κανέν τρίτον. Ἄν μάλιστα, ὡς ἐλπίζω, μεγαλώσῃ πότε τὸ φυλλάδιόν μας καὶ γίνῃ με 16 σελίδας, θὰ βάζωμεν σύγχρονως καὶ ἀπὸ τὰ δύο. Καὶ τότε πλέον νὰ ἴδῃτε χάραν οἱ φίλοι μας!

—Ὁ, αὐτὸ θὰ ἦτο καὶ δι' ἐμὲ ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία! εἶπα. Ὅσον περισσότερο ἀγαπᾷ κανεὶς τοὺς φίλους του, τόσον συχνότερα θέλει νὰ τοὺς βλέπῃ καὶ νὰ τοὺς ομιλῇ.

—Ὄστε λοιπὸν εἰμεθα σύμφωνοι. Θαναγγεῖλω ὅτι ἀπὸ τὸ προσεχές φυλλάδιον ἀρχίσετε πάλιν τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς».

— Είμεθα σύμφωνοι! νά το άναγ- γείλετε!

Και επιστρέψας εις την οικίαν μου, γράφω τας όλίγας ταύτας γραμμάς — τό τελευταίον εκ των έφετεινών άποσπασμάτων του Ημερολογίου μου, — διά νά εύχαριστήσω νοερώς και έγχαρδίως τούς φίλους μας, οι όποιοι με τόσο ένδιαφέρον και με τόσο άγάπην παρηκολούθησαν τό Ημερολόγιόν μου, όπως πέρυσσι τας Αθηναϊκάς μου Έπιστολάς, και έκαμαν την Διάπλασιν νά μου εΐπη σήμεραν τόσον κολακευτικούς λόγους και νά με καταστήση εύτυχη με τα σχέδιά της! Φ.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 409)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

Όταν ο Ναπολέων έφθασεν εις Ροσεφόρ, διά νά επιβιβάσθῃ, αγγλικά πλοία είχαν αποκλείσει τόν λιμένα, με την άπόφασιν νά μή αφήσουν τόν Αυτόκράτορα νά διαφύγῃ.

Πολλοί όμως πλοίαρχοι και αξιωματικοί του ναυτικού ανέλαβαν νά τον διαπεράσουν διασπώντες την γραμμην του αποκλεισμού, υπό τόν όρον νά μετεμφισθῇ και νά κρυφθῇ εις τό κύτος. Ο Ναπολέων απέριψε τας προτάσεις ταύτας.

Τότε επήλθεν εις τόν νούν του μία παράδοχος ιδέα, εις την όποιαν μεθ' όλας τας αντίρρήσεις των φίλων του, επέμεινε μέχρι τέλους. Κε έγραψε πρὸς τόν αντιβασιλεύοντα πρίγκηπα της Αγγλίας την περιφημον εκείνην έπιστολήν, διά της όποιας έδήλου, ότι έπεράτωνε τό πολιτικόν του στάδιον, και ως νέος Θεμιστοκλής, εζητεί την φιλοξενίαν του βρεττανικου λαου και ετίθετο υπό την προστασίαν των νόμων του, την όποιαν ήζου παρ' της Αυτου Βασιλικής Υψηλότητος, «ως του ισχυροτέρου, του χρηστοτέρου και του γενναιοτέρου των έχθρων του.»

Αλλ' ή Αγγλία δεν άνταπεκρίθη εις την εμπιστοσύνην ταύτην· έφοβετο πάρα πολύ τόν Ναπολέοντα ή ώστε νά δειχθῇ μεγαλόψυχος! Οι ύπουργοί του

Αντιβασιλέως απέριψαν την αίτησίν του κρατούντες ήδη τόν «κορσικανόν δράκοντα» δεν είχαν καμμίαν διάθεσιν νά τόν αφήσουν.

Παρά πᾶν δίκαιον, όπως αυθαιρέτως και παρανόμως, — διότι ο Ναπολέων επέβη του άγγλικου πλοίου «ο Βελλερεφόντης» εκουσίως, καλή τῇ πίστει και ως φιλοξενούμενος, — οι άγγλοι ύπουργοί απεφάσαν νά τον κρατήσουν έφ' όρου ζωής αιχμάλωτον εις μίαν νησον του Όκεανου απομεμακρυσμένην, εις την Αγίαν Ελένην, ή οποία απέχει τό όλιγώτερον χιλίας λεύγας από άλλην γῆν, και εκ της όποιας δεν υπήρχε φόβος νά διαφύγῃ ποτέ.

Μόνον τέσσαρα πρόσωπα είχαν την άδειαν νά τον συνοδεύσουν.

Ο Ναπολέων ήκουσε την σκληράν ταύτην άπόφασιν άνευ προφανους συγκινήσεως. Και όταν έτελείωσεν ή ανάγνωσις του έγγράφου, διαμαρτυρήθη έντόνωσ και αξιοπερεπώς. Αλλ' εις μάτην! Η διαμαρτυρία του δεν ήκούσθη και ή άπόφασις εξετελέσθη.

«Με γνωρίζετε, Μεγαλειότατε;» (Σελ. 421 στ. β')

Ηλθε κατόπιν ή θλιβερά στιγμή του αποχαιρετισμού. Ο Ναπολέων είχαν εκλέξῃ διά νά τον συνοδεύσουν τόν Βερτράν, τόν Λας Κάξ, τόν Μοντολών και τόν Γκουργκό.

— Μεγαλειότατε, σᾶς ικετεύω, είπεν

ο Έκτωρ ριπτόμενος εις τούς πόδας του, μετά δακρύων, σᾶς ικετεύω, πάρετέ με μαζί σας!

— Αδύνατον, φίλε μου, ήξεύρεις ότι δεν είμαι έλεύθερος νά πάρω μαζί μου όσους θέλω, αλλά και άν ήμπορούσα, δεν θά το έκαμνα. Η έξορία ίσοδυναμεί με θάνατον, και συ δεν είσαι εις ήλικίαν διά νάποθάνῃς. Έπειτα έχω νά σου εμπιστευθῶ μίαν έντολήν.

— Έντολήν;

— Αφ' όσα χάνω τώρα, έν μόνον λυπούμαι τόν υιόν μου, τόν αγαπητόν μου υιόν! Όσο συλλογίζομαι ότι δεν θά τον επανιδω ποτέ, ότι θά μεγαλώσῃ χωρίς πατέρα, χωρίς στοργήν... Ω, δυστυχισμένο μου παιδί! Και νά μή έχω τουλάχιστον ούτε την παρηγορίαν του αποχαιρετισμού, του τελευταίου φιλήματος! Λοιπόν, τό φίλημα τό όποιον δεν είμπορώ νά του δώσω ο ίδιος, θά τού το μεταβιβάσῃς συ.

Και θλίψας τόν Έκτορα εις τας άγκάλας του, ο Αυτόκράτωρ απέθεσε παρατεταμένον φιλήμα επί του μετώπου του.

— Είπέ του πόσον τόν αγαπῶ, εξηκολούθησε· είπέ του ότι θά τον συλλογίζομαι διαρκώς, αιωνίως, μέχρι της τελευταίας μου πνοής. Είπέ του νά μ' ένθυμῆται και νά με αγαπᾷ, και προπάντων νάγαπᾷ την Γαλλίαν!

Και ασπασθείς διά τελευταίαν φοράν τόν Έκτορα, τῷ ένευσε νάπομακρυνθῇ.

Την επομένην τό πλοϊον «Νορθούμβεβλανδ» επί του όποιου επεβίβασαν τόν Ναπολέοντα, απέπλευσε, και την άλλην ήμέραν διήλθε πρὸ του ακρωτηρίου της Χόγγης, διευθυνόμενον πρὸς την νησον της έξορίας.

— Χαίρε, προσφιλή Γαλλία, χείρε, χώρα των άνδρείων! ανέκραξεν ο Ναπολέων διά συγκεκινημένης φωνής, άναγνωρίσας τας ακτάς της Νορμανδίας.

Και μετά δύο μήνας έφθασεν εις την Αγίαν Ελένην, εις τόν ξηρόν εκείνον βράχον, ο όποϊός θά τῷ εχρησίμευεν ως στυλοβάτης διά νά παρασταθῇ ενώπιον της Ιστορίας!

Ο Έκτωρ επέστρεψεν εις Παρισίους, περίλυπος έως θάνατον. Τῷ εφάνετο ότι φεύγων ο Αυτόκράτωρ, συμπαρέλαβεν όλας του τας έλπίδας, όλον του τό μέλλον, και ότι δεν τῷ έμενεν άλλο τι, ειμή νάποθάνῃ.

Τότε ακριβώς εγνώρισεν όλην την αξίαν της αδελφικῆς αγάπης. Και όλίγον κατ' όλίγον επαρηγορήθη, και απεφάσισε νά ζῆσῃ, συλλογίζόμενος ότι είχε καθήκοντα άπέναντι της Έρριέττας, της αδελφῆς ταύτης, την όποιαν ο Θεός τῷ επεφύλαξεν ίσα-ίσα διά την στιγμήν κατ' ήν επέπρωτο νά χωρισθῇ διά παντός από τό εἶδωλον της λατρείας του.

Αλλως τε είχε νά εκτελέσῃ και μίαν παραγγελίαν. Τό φίλημα, τό όποιον είχε

λάβῃ, τό ήσθάνετο εκεί, επί του μετώπου του, και άνυπομνει νά το φέρῃ πρὸς τό δυστυχές παιδίον, τό όποιον δεν είχε πλέον ούτε πατέρα, ούτε πατρίδα.

Αλλά δεν ήτο δυνατόν νά πραγματοποιήσῃ τό σχέδιόν του άμέσως. Ο Βασιλεύς της Ρώμης, τόν όποϊον πολλοί τώρα ώνόμαζον μικρόν Βοναπάρτην, και ο όποϊός μετά δύο ή τρία έτη έμελλε νά ώνομασθῇ δοῦξ του Ραϋχστάτ, κατωκει μετά του εκ μητρός πάππου του, του Αυτόκράτορος της Αυστρίας, εις τὰ άνάκτορα της Βιέννης, ή μάλλον εις τόν πύργον του Σέμπρουν· πραγματικώς όμως ήτο αιχμάλωτος. Τόν επέβλεπον αυστηρότατα και δεν επέτρεπον εις κανένα Γάλλον νά τον πλησιάσῃ. Η κόμησσα Μοντεσκιού, ή αγαπητή του «Μάμα-Κιού» όπως την ώνόμαζεν, είχαν αντικατασταθῇ δι' αυστριακῆς παιδαγωγού και όλοι οι γάλλοι ύπηρέται επίσης δι' αυστριακῶν. Δεν ήκουε πλέον την γλυκειάν του γλώσσαν, ήτο δε και αυτός ύποχρεωμένος νά όμιλῇ γερμανικά. Και ή αυστηρότης της έπιτηρήσεως εγένετο όλονέν μεγαλητέρα, εφ' όσον διεσπείροντο φῆμαι περί συνομοσιῶν, αι όποια σκοπόν είχαν νάνατρέψουν τούς Βουρβόνους και νάνακηρύξουν Αυτόκράτορα τόν μικρόν Βοναπάρτην.

Ο Έκτωρ λοιπόν θά συνήντα πολλά εμπόδια έν τῇ εκτελέσει του σχεδίου του· αλλά τὰ χεῖματα ανοίγουν πολλὰς θύρας.

Μίαν ήμέραν, τό παιδίον έπαιζεν εις τό δάσος του Σέμπρουν, παρὰ την είσοδον του όποιου εφρούρουν δύο στρατιῶται. Έκύλιεν άθύμως ένα στεφάνι, και μολοντί διετήρει ακόμη τούς μακρούς ξανθούς του βοσπύργους και τό γλυκύ του βλέμμα, δεν ήτο όμως πλέον τό ζωηρόν και εύχαρι παιδίον, τό όποϊον έπαιζεν άλλοτε εις τό δάσος του Σαιν-Κλου με γέλωτας τόσον παιδρους. Η μεγάλη ταινία της Λεγεώνας της Τιμῆς, είχαν αντικατασταθῇ διά του παρασήμου του Αγίου Στεφάνου, ή μελανῇ ταινία του όποιου διεσχίζε την ανοικτού χρώματος στολήν του ως σῆμα πένθους.

Μία κυρία, ή όποια βεβαίως είχε διαταγήν νά τον έπιτηρῇ, εκάθητο επί ξυλίνου έδωλιου, και υπό την επίδρασιν του καύσωνος, εκκλινεν ήρέμα την κεφαλήν και εφάνετο ότι έμελλε νά παραδοθῇ εις ύπνον.

Ολίγα βήματα μακράν, νεαρός τις

ήκπουρος έπότιζε τὰ άνθη... Μόλις είδεν ότι ή κυρία εκλείσε τούς όφθαλμούς της, έτρεξε πρὸς τό παιδίον, τό έδραξεν και τό παρέσυρεν όπισθεν του πυκνου παραπετάσματος των δένδρων. Τότε εγονυπέτησεν ενώπιόν του, τό ενηγκαλίσθη και τῷ είπε:

— Με γνωρίζετε, Μεγαλειότατε;

— Ω, ναί! απέκρίθη τό παιδίον με ζωηράν έκφρασιν χαρᾶς, φωτίσασαν εξαίρνης τό ώχρόν του πρόσωπον. Ω, ναί! σ' εγνώρισα άμέσως· γι' αυτό δεν εφώναξα. Ποῦ εἶνε ο μπαμπᾶς;

— Μακράν, πολύ μακράν, Μεγαλειότατε. Εκείνος μ' έστειλε νά σας εύρω.

«Αναπλάσσων δι' όλης της ήμέρας τό όνειρον της παρελθούσης του δόξης.» (Σελ. 422, στήλ. β')

— Διά νά με πάρῃς; ήρώτησε ζωηρώς τό παιδίον.

— Όχι, δυστυχώς, Μεγαλειότατε!

— Ω, πάρε με! σε παρακαλώ! Είμαι τόσο δυστυχῆς εδώ! χωρίς τόν μπαμπᾶ, χωρίς τῇ Μάμα-Κιού που έφυγε... Όλοι οι φίλοι μου, όλοι οι γάλλοι, έφυγαν... Πάρε με! πηγαίνε με εις τόν μπαμπᾶ! Ξερώ πως θά χαρῇ, νά ιδῇ τὰ παιδάκι του!

— Ω, ναί, θά χαρῇ πολύ.

— Λοιπόν;

— Δυστυχώς, Μεγαλειότατε, αυτό εἶνε αδύνατον. Μ' επεφόρτισε μόνον νά σας φέρω...

— Τί πράγμα;

— Αυτό.

Και ο Έκτωρ εκόλλησε τὰ χεῖλην του επί του μετώπου του παιδίου, όπως ο Αυτόκράτωρ τὰ ιδικά του επί του μετώπου του.

Όσον μικρός και άν ήτο, ο βασιλόπαις εφάνῃ έννοήσας όλην την σοβαρότητα του αποχαιρετισμού εκείνου.

— Αχ! είπε κλαίων· δεν θά τον ξαναιδῶ λοιπόν ποτέ;

Ο Έκτωρ δεν κατώρθωσε νά εύρῃ άλλην απάντησιν, άλλ' εκλαυσε και αυτός μετά του δυστυχους παιδίου.

— Σᾶς παραγγέλλει, υπέλαβεν άμα παρήλθεν όλίγον ή μεγάλη συγκίνησις, νά τον αγαπάτε πάντοτε, Μεγαλειότατε,

και νά μή τον λησμονήσετε ποτέ!...

— Όχι, θά τον αγαπῶ και δεν θά τον λησμονήσω ποτέ. Η Μάμα-Κιού μου έμαθε μίαν προσευχήν δι' αυτόν και την λέγω εις τόν Θεόν κάθε βράδυ και κάθε πρωί.

— Θέλει επίσης νάγαπάτε πάντοτε την Γαλλίαν!

— Ω, ναί, θά την αγαπῶ και θά είμαι πολύ εύτυχῆς άν επιστρέψω εκεί.

Ο Έκτωρ εστενάξε...

Την στιγμήν εκείνην ήκούσθη μία φωνή:

— Υψηλότατε, ποῦ εἶσθε; έλεγε γερμανιστί· εἶνε άργά· πρέπει νά γυρίσωμε!

Ο Έκτωρ έθλίψε και πάλιν τό παι-

δίων επί του στήθους του, μετά στοργής. — Προπάντων, Μεγαλειότατε, να μὴ εἰπῆτε εἰς κανένα τίποτε.

— Ἡσύχασε! ἀπήντησε τὸ παιδίον, καὶ ἀποχαιρετήσαν τὸν Ἐκτορα θερμῶς ἐπέστρεψε πλησίον τῆς κυρίας, ἡ ὁποία τὸν ἀνεζήτησε πάντοῦ ἀνησυχῶς.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐκτωρ ἀφῆκε τὸ δάσος. Καὶ ἡ τελευταία ἐντολή, τὴν ὁποίαν τῷ ἀνέθεσαν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐξεπληρώθη!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μόλις ἐπιστρέψας εἰς Γαλλίαν, μετὰ τὴν εἰς Ἀγίαν Ἐλένην ἀναχώρησιν τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ Ἐκτωρ ἔσπευσε νὰ παραιτηθῆ τοῦ βαθμοῦ του, διότι δὲν ἠθελε νὰ ὑπηρετῆ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει ὡς ἐχθροὺς τοῦ Ναπολέοντος.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμῃς; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μου ἐξαγοράσῃ τὰ οἰκογενειακά μου κτήματα. Σκοπεῖω νὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ καὶ νὰ τα καλλιεργήσω.

— Ὡστε λοιπὸν θὰ μας ἐγκαταλείψῃς;

— Ὅχι ἀπεναντίας ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἔλθετε νὰ συγκατοικήσωμεν. Πῶς νὰ ζήσω ἐκεῖ, χωρὶς σᾶς, χωρὶς τὴν Δαδιδωνίαν, χωρὶς τὴν Ἐρριέτταν; . . . Ἐπειτα δὲν ἠμπορεῖτε πλέον νὰ μείνετε ἐδῶ. Ἐχετε ἐχθρούς, ὡς φίλος γνωστὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, οἱ ὁποῖοι θὰ σας ἐκδικηθῶν, θὰ σας καταδιώξουν, θὰ καταστήσουν τὴν θέσιν σας δύσκολον καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σας ἀναγκάσουν νὰ παραιτηθῆτε. Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τους προλάβετε; . . . Ἐλθετε μαζί μου. Θὰ ὑπάρχῃ κ' ἐκεῖ καμια παλαιὰ Βιβλιοθήκη, κανὲν Ἀρχεῖον μὲ ἔγγραφα παλαιὰ καὶ ἀνεξερευνήτα, διὰ νὰ εὑρετε τερπνὴν ἐνασχόλησιν.

Τὰ πράγματα διερρυθμίσθησαν οὕτω. Ὁ οἰκογενειακὸς πύργος ἐπεσκυλεύθη καὶ ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος, τὰ κτήματα ἐκαλλιεργήθησαν, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ νεαρὸς Ἀλβας ἔγινεν εἰς τῶν πρώτων ἀγρονόμων τῆς χώρας.

Ὅπως εἶπεν ὁ Ἐκτωρ πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆν, τὰ ἀρχεῖα τοῦ πύργου περιεῖχον πολλὰ «σχοινισμένα χαρτιά» μὲ τὰ ὁποῖα ὁ γηραιὸς ἀρχιεπίσκοπος διήρηγε τὰς ὥρας τοῦ λίαν εὐχαρίστως. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν Ἐρριέτταν νεαρὸς ἰδιοκτῆτης τῶν περιχώρων, τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐπίσης πλούσια, ὁ κύριος Μορανζῆς κατεμέριξε τὰς ὥρας του μετὰ τῶν δύο το θετικῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἐξίσου, μὴ θέλων νὰ μένη διαρκῶς πλησίον τῆς Ἐρριέττης καὶ νὰ φέρῃ τὸν Ἐκτορα μόνον.

«Ὅπως εἶπεν ὁ Ἐκτωρ πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆν, τὰ ἀρχεῖα τοῦ πύργου περιεῖχον πολλὰ «σχοινισμένα χαρτιά» μὲ τὰ ὁποῖα ὁ γηραιὸς ἀρχιεπίσκοπος διήρηγε τὰς ὥρας τοῦ λίαν εὐχαρίστως. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν Ἐρριέτταν νεαρὸς ἰδιοκτῆτης τῶν περιχώρων, τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐπίσης πλούσια, ὁ κύριος Μορανζῆς κατεμέριξε τὰς ὥρας του μετὰ τῶν δύο το θετικῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἐξίσου, μὴ θέλων νὰ μένη διαρκῶς πλησίον τῆς Ἐρριέττης καὶ νὰ φέρῃ τὸν Ἐκτορα μόνον.

«Ὅπως εἶπεν ὁ Ἐκτωρ πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆν, τὰ ἀρχεῖα τοῦ πύργου περιεῖχον πολλὰ «σχοινισμένα χαρτιά» μὲ τὰ ὁποῖα ὁ γηραιὸς ἀρχιεπίσκοπος διήρηγε τὰς ὥρας τοῦ λίαν εὐχαρίστως. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν Ἐρριέτταν νεαρὸς ἰδιοκτῆτης τῶν περιχώρων, τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐπίσης πλούσια, ὁ κύριος Μορανζῆς κατεμέριξε τὰς ὥρας του μετὰ τῶν δύο το θετικῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἐξίσου, μὴ θέλων νὰ μένη διαρκῶς πλησίον τῆς Ἐρριέττης καὶ νὰ φέρῃ τὸν Ἐκτορα μόνον.

«Ὅπως εἶπεν ὁ Ἐκτωρ πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆν, τὰ ἀρχεῖα τοῦ πύργου περιεῖχον πολλὰ «σχοινισμένα χαρτιά» μὲ τὰ ὁποῖα ὁ γηραιὸς ἀρχιεπίσκοπος διήρηγε τὰς ὥρας τοῦ λίαν εὐχαρίστως. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν Ἐρριέτταν νεαρὸς ἰδιοκτῆτης τῶν περιχώρων, τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐπίσης πλούσια, ὁ κύριος Μορανζῆς κατεμέριξε τὰς ὥρας του μετὰ τῶν δύο το θετικῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἐξίσου, μὴ θέλων νὰ μένη διαρκῶς πλησίον τῆς Ἐρριέττης καὶ νὰ φέρῃ τὸν Ἐκτορα μόνον.

«Ὅπως εἶπεν ὁ Ἐκτωρ πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆν, τὰ ἀρχεῖα τοῦ πύργου περιεῖχον πολλὰ «σχοινισμένα χαρτιά» μὲ τὰ ὁποῖα ὁ γηραιὸς ἀρχιεπίσκοπος διήρηγε τὰς ὥρας τοῦ λίαν εὐχαρίστως. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν Ἐρριέτταν νεαρὸς ἰδιοκτῆτης τῶν περιχώρων, τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐπίσης πλούσια, ὁ κύριος Μορανζῆς κατεμέριξε τὰς ὥρας του μετὰ τῶν δύο το θετικῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἐξίσου, μὴ θέλων νὰ μένη διαρκῶς πλησίον τῆς Ἐρριέττης καὶ νὰ φέρῃ τὸν Ἐκτορα μόνον.

«Ὅπως εἶπεν ὁ Ἐκτωρ πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆν, τὰ ἀρχεῖα τοῦ πύργου περιεῖχον πολλὰ «σχοινισμένα χαρτιά» μὲ τὰ ὁποῖα ὁ γηραιὸς ἀρχιεπίσκοπος διήρηγε τὰς ὥρας τοῦ λίαν εὐχαρίστως. Καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν Ἐρριέτταν νεαρὸς ἰδιοκτῆτης τῶν περιχώρων, τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐπίσης πλούσια, ὁ κύριος Μορανζῆς κατεμέριξε τὰς ὥρας του μετὰ τῶν δύο το θετικῶν τέκνων, τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἐξίσου, μὴ θέλων νὰ μένη διαρκῶς πλησίον τῆς Ἐρριέττης καὶ νὰ φέρῃ τὸν Ἐκτορα μόνον.

σῆρχετο εἰς τὸν πύργον ὡς κόμησα Ἄλβα. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτο πλήρης ἡ εὐτυχία τοῦ «Ἀκολούθου», ὁ ὁποῖος δὲν ἐμεταγγόλει, παρὰ μόνον ὡσάντι ἐσυλλογιζέτο ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ δάσος τῆς Βιέννης, ὅπου εἶχεν ἴδη νὰ παῖζῃ ἀθύρως ἐν παιδίον ὠχρὸν μὲ ξανθοὺς βαστράγους, ἀφ' ἑτέρου δὲ μίαν ἔρημον νῆσον τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ὁποίας ἴστατο ἀνθρωπὸς τις σκυθρωπός, βλέπων πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀναπλάσων δι' ὄλης τῆς ἡμέρας τὸ ὄνειρον τῆς παρελθούσης του δόξης!

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοξίας Δουαῖη).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Μυλόρδε, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς τῆς Σκωτίας Ἰάκωβος Γ' πρὸς τὸν κόμητα Σώμμερβιλ, διατελοῦντα ἐν ὑπηρεσίᾳ εἰς τὰ ἀνάκτορα Μυλόρδε, δὲν μας ἐπαρουσιάσατε ἀκόμη τὴν νεάν σας σύζυγον, τὴν ὡραίαν Λαίδην Σώμμερβιλ! Ἐχομεν σκοπὸν νὰ ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἐπισκεφθῶμεν εἰς τὸν πύργον σας.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης βαθρῶς ὑποκλιθεὶς, μεγάλης εὐνοίας καὶ τιμῆς ἠξίωσεν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸν πιστὸν καὶ ἀφωσιωμένον τῆς ὑπῆκουον.

Καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ γράψῃ πρὸς τὴν κόμησσαν, εἰδοποιῶν αὐτὴν περὶ τῆς βασιλικῆς ἐπισκέψεως.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην — ἦτο τὸ ἔτος 1474, — οἱ εὐγενεῖς δὲν ἤξευραν οὔτε νὰναγινώσκουν, οὔτε πολὺ μᾶλλον νὰ γράφουν. Ὅσοι κατεῖχον καὶ τὰ δύο ταῦτα προσόντα, ἐθεωροῦντο πάνσοφοι μετὰ τῶν ἐλογιζέτω καὶ ὁ κόμης Σώμμερβιλ, ὁ ὁποῖος ἀνεγίνωσκε ἀρκετὰ εὐχερῶς.

Ἀλλὰ τί γράψιμον, Θεέ μου! Ἐπρεπε νὰ ἦτο κανεὶς πολὺ, πάρα πολὺ ἐξοικειωμένος μὲ τὰ ὀρνίθια καὶ τὰ ἀνομήματα, διὰ νὰ εἰμπορῆ νὰναγινώσκῃ, ὅ,τι ἔγραφεν ὁ γενοαῖος εὐπατριδῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε συνειθισθῆ νὰ χειρίζεται μᾶλλον τὸ ξίφος παρὰ τὴν γραφίδα.

Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ γραψίματος, καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἦτο παράδοξον καὶ ἰδιόρρυθμον. Ὅσάντι π. χ. ἔλειπεν ἀπὸ τὸν πύργον του καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ προσέφερε φιλοξενίαν, ἀνήγγελλε τὴν ἀρξίν του καὶ τοὺς ξένους του διὰ τῶν λέξεων:

Speates and raxes

Τὸ ὁποῖον ἀγγλιστὶ σημαίνει: « Ἐσχάροι καὶ ὄβελοι ».

Ἦτο δηλαδὴ ὡς νὰ ἔγραφε:

« Φέρω μαζί μου ξένους ἐτοιμάσατέ μέγα συμπόσιον θέσατε εἰς ἐνέργειαν

δὲν εἰς τὸν πύργον ὡς κόμησα Ἄλβα. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτο πλήρης ἡ εὐτυχία τοῦ «Ἀκολούθου», ὁ ὁποῖος δὲν ἐμεταγγόλει, παρὰ μόνον ὡσάντι ἐσυλλογιζέτο ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ δάσος τῆς Βιέννης, ὅπου εἶχεν ἴδη νὰ παῖζῃ ἀθύρως ἐν παιδίον ὠχρὸν μὲ ξανθοὺς βαστράγους, ἀφ' ἑτέρου δὲ μίαν ἔρημον νῆσον τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς ὁποίας ἴστατο ἀνθρωπὸς τις σκυθρωπός, βλέπων πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀναπλάσων δι' ὄλης τῆς ἡμέρας τὸ ὄνειρον τῆς παρελθούσης του δόξης!

Διὰ νὰναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως, ὁ Μυλόρδος, δὲν μετεχειρίσθη ἄλλας λέξεις μόνον, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν κόμησσαν νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἦτο κοινὸς καὶ ὅτι διὰ τοῦτο αἱ προετοιμασίαι ἔπρεπε νὰ εἶνε τοῦλάχιστον τρεῖς φορές πλέον ἀφθονοὶ καὶ ἐπιμεμηλημένοι τοῦ συνηθούς, ἔγραψε:

Speates and raxes

Speates and raxes

Speates and raxes

Καὶ κατευχαριστημένος πλέον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ἔτριβε τὰς χεῖρας, συλλογιζόμενος:

— Τί λαμπρὸν πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἡ γραφὴ! Καὶ πόσον πρέπει νὰ εὐγνωμονῶ τοὺς πολυτιμοτάτους γονεῖς μου, ποῦ μὲ ἠνάγκασαν, εἰς τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, νὰ μάθω καὶ γράμματα!

Ὅταν ἡ νεαρὰ κόμησα ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν. Πρὸ ὀλίγου συζητήσασα μετὰ τοῦ κόμητος, δὲν εἶχε συνειθισθῆ ἀκόμη οὔτε τὸ ὕψος του, οὔτε τὸ γράψιμόν του. Ναι μὲν ἡ ἐπιστολὴ ἦτο σύντομος, ἀφ' οὗ ἀπετελείτο ἀπὸ τρεῖς γραμμᾶς, ἐκαστῆ τῶν ὁποίων εἶχε μόνον τρεῖς λέξεις. Ἀλλὰ ποίας λέξεις; Ἀδύνατον νὰ τὰς ἀναγνώσῃ! Τὰ γράμματα ἦσαν τόσο ἀμωρφα, τόσο ἀγνώριστα, τόσο συμπλεγμένα, ὥστε ἀπέτελουν ἕνα γρίφον ἐντελῶς ἄλυτον δι' αὐτήν.

Τί νὰ κάμῃ! Ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν της τὸν ἱερέα καὶ τὸν οἰκονόμον τοῦ πύργου, οἱ ὁποῖοι ἔχυσαν πολλὴν ἰδρώτα ἕως νὰ ξεδιαλύνουν τὰ ἱερογλυφικά τοῦ κυρίου καὶ αὐθέντου των. Ἐπὶ τέλους, μετὰ βαθεῖαν μελέτην καὶ συζήτησιν, εὐρέθησαν σύμφωνοι καὶ εἶπον πρὸς τὴν κόμησσαν (ἡ ὁποία τὸ παρεδέχθη) ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ αὐλικοῦ λόρδου ἔλεγε:

Spears and jacks

Spears and jacks

Spears and jacks

δηλαδὴ: « Δόρατα καὶ ἀσπίδες. »

— Ὁ Χριστέ μου καὶ Παναγία μου! ἀνέκραξε τότε ἡ κόμησα, συνάπτουσα τὰς ὡραίας της χεῖρας καὶ ἀνοψούσα τοὺς ὡραίους της ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ ἀγαπητὸς μου κύριος κινδυνεύει καὶ ζητεῖ βοήθειαν! . . . Ὁ, γρήγορα, γρήγορα, ἄς τρέξουν πρὸς βοήθειάν του οἱ ἀνθρωποὶ μας. . . ἄς ἐτοιμασθῶν καὶ ἄς τρέξουν ἀμέσως!

Καὶ κατὰ διαταγὴν τῆς, διακόσιοι ἄνδρες ὀπλισθέντες ἐν σπουδῇ, ἔππευσαν καὶ ὤρμησαν καλπάζοντες πρὸς τὸ Ἐδιμβούργον.

Καθ' ὁδὸν συνήντησαν εὐθυμον ὀμιλον εὐπατριδῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκυνηγοῦσαν μὲ ἱεράκας, ἐνῶ διευθύνοντο ὁλονεν πρὸς τὸν πύργον τοῦ Σώμμερβιλ.

Ἦσαν ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος καὶ ὁ λόρδος Σώμμερβιλ μετ' ἄλλων αὐλικῶν.

Ἰδὼν τὸ στρατεύμα τῶν ἐφιππων μὲ τὴν σημαίαν τοῦ Σώμμερβιλ ἔμπρός, ὁ βασιλεὺς ὠχρίασε, καὶ δράξας τὸ ξίφος του ἀνέκραξε:

— Μὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἀπιστε καὶ προδότα Σώμμερβιλ, μὴ εἴσθῃς παγίδα!

— Νάποθάνω πρὸ τῶν ποδῶν σας, ἀπήντησεν ὁ λόρδος, ἂν ἤξευρω καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τί συμβαίνει! Ἐπιτρέψατέ μου νὰ πορευθῶ καὶ νὰ μάθω καὶ ἂν ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς χρηστότητός μου καὶ τῆς εὐκρινείας μου, ἰδοὺ ὁ πρωτότοκος μου υἱὸς κρατήσατέ τον ὡς ὀμηρὸν, καὶ ἂν φανῶ προδότης, ἄς ἀποθάνῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη τὴν πρότασιν, διότι ἦτο χαρακτηριστὸς μᾶλλον δειλοῦ καὶ φιλοπόπτου. Ἄλλως τε εἶχε λόγους νὰ μὴ ἐμπιστευθῆ πολὺ τὴν ἀκολουθίαν του. Κατὰ τὴν ταραχὴν ἐκείνην ἐποχὴν συχνότατα οἱ εὐγενεῖς ἐπεβουλεύοντο τὴν ζωὴν του καὶ τὸν θρόνον του.

δος Σώμμερβιλ μετ' ἄλλων αὐλικῶν.

Ἰδὼν τὸ στρατεύμα τῶν ἐφιππων μὲ τὴν σημαίαν τοῦ Σώμμερβιλ ἔμπρός, ὁ βασιλεὺς ὠχρίασε, καὶ δράξας τὸ ξίφος του ἀνέκραξε:

— Μὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἀπιστε καὶ προδότα Σώμμερβιλ, μὴ εἴσθῃς παγίδα!

— Νάποθάνω πρὸ τῶν ποδῶν σας, ἀπήντησεν ὁ λόρδος, ἂν ἤξευρω καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τί συμβαίνει! Ἐπιτρέψατέ μου νὰ πορευθῶ καὶ νὰ μάθω καὶ ἂν ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς χρηστότητός μου καὶ τῆς εὐκρινείας μου, ἰδοὺ ὁ πρωτότοκος μου υἱὸς κρατήσατέ τον ὡς ὀμηρὸν, καὶ ἂν φανῶ προδότης, ἄς ἀποθάνῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἐδέχθη τὴν πρότασιν, διότι ἦτο χαρακτηριστὸς μᾶλλον δειλοῦ καὶ φιλοπόπτου. Ἄλλως τε εἶχε λόγους νὰ μὴ ἐμπιστευθῆ πολὺ τὴν ἀκολουθίαν του. Κατὰ τὴν ταραχὴν ἐκείνην ἐποχὴν συχνότατα οἱ εὐγενεῖς ἐπεβουλεύοντο τὴν ζωὴν του καὶ τὸν θρόνον του.

Ὁ Σώμμερβιλ λοιπὸν μετέβη μόνος νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατεύματος τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανήλθε πρὸς τὸν βασιλέα γελῶν καὶ φωνάζων:

— Ὁ, Μεγαλειότατε! Ὅσα πιστεύσῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ὅτι τρεῖς ἀνθρωποὶ, ἡ Μυλάιδη, ὁ ἱερεὺς μου καὶ ὁ οἰκονόμος μου, δὲν κατώρθωσαν νὰναγνώσουν τὰς τρεῖς λέξεις ποῦ εἶχα γράψῃ πρὸς τὴν σύζυγόν μου!

— Ὁ, Μεγαλειότατε! Ὅσα πιστεύσῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ὅτι τρεῖς ἀνθρωποὶ, ἡ Μυλάιδη, ὁ ἱερεὺς μου καὶ ὁ οἰκονόμος μου, δὲν κατώρθωσαν νὰναγνώσουν τὰς τρεῖς λέξεις ποῦ εἶχα γράψῃ πρὸς τὴν σύζυγόν μου!

— Τί λέξεις; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ἠσυχάζῃ, ἀλλὰ διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ἐκράτει ἀκόμη ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν μικρὸν Σώμμερβιλ.

— Speates and raxes! Αὐτὸ νομίζω ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐνοήσῃ ἡ κόμησα, ὅτι θὰ εἶχεν ἐπίσημον ξένον καὶ ὅτι ἔπρεπε, χωρὶς ἀργοπορίαν, νὰ ἐτοιμασθῆ μέγα καὶ λαμπρὸν συμπόσιον. Ἀλλὰ πῶς τὸ διαβάσει, ἡ γυναῖκά μου; Spears and jacks! φαντασθῆτε, Μεγαλειότατε!

Καὶ καλὰ ἡ γυναῖκά μου ἀλλὰ καὶ ὁ παπᾶς, ποῦ ἡ δουλειά του εἶνε νὰ γράφῃ καὶ νὰ διαβάσῃ, νὰ μὴ ἠμπορέσῃ ὁ εὐλογημένος νὰναγνώσῃ τρεῖς λέξεις τοῦ κυρίου του; Καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ οἰκονόμος μου πάλιν; . . . Ἄ, δὲν εἶνε κατάστασις αὕτη! μόλις φθάσω εἰς τὸν πύργον, θὰ τους στείλω καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὸν διάβολον καὶ εἰς τὸ σχολεῖον!

— Ἐξάίρετα! εἶπεν ὁ βασιλεὺς γελῶν καὶ ῥίπτων βλέμμα ἐπὶ τοῦ καλλιγραφικοῦ ἀριστουργήματος, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπαρουσίασεν ὁ κόμης. Ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ στείλετε καὶ ἐμὲ . . . τοῦλάχιστον εἰς τὸ σχολεῖον, διότι σᾶς ὀρκίζομαι, ἀγαπητέ μου λόρδε, ὅτι ἂν ἐγὼ δὲν θὰ ἐδιάβαζα ἀλλῶς τὰς λέξεις σας, παρὰ ὅπως καὶ ἡ κόμησα: Spears and jacks!

Οἱ ἵππεῖς τότε ἔτρεξαν μετὰ μεγάλης ταχύτητος εἰς τὸν πύργον, διὰ νὰναγγεῖλουν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως καὶ νὰ διηγηθῶν τὰ κατὰ τὴν παρεξήγησιν.

Φαντασθῆτε πλέον τί ἔγινεν εἰς τὸν πύργον, καὶ ὁποῖα σπουδὴ κατεβλήθη διὰ νὰ ἐτοιμασθῶν τὰ τῆς ὑποδοχῆς καὶ νὰ τεθοῦν εἰς ἐνέργειαν «αἱ ἐσχάροι καὶ οἱ ὄβελοι» κατὰ τὴν ἀληθῆ ἐνοιαν τῆς ἐπιστολῆς.

Ὅταν ἡ λαμπρὰ συνοδεία ἐφθασεν εἰς τὸν πύργον, ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς κομῆσης, εἰς ἄκρον τεταράγμενης καὶ περιλύπου, διὰ τὸ λάθος, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ ἄλλ' ὁ βασιλεὺς τὴν καθησύχασε καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε, λέγων ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν θὰνεγίνωσκεν ἀλλῶς τὴν ἐπιστολήν, καὶ ὅτι ἡ κόμησα ὄχι μόνον μομφῆς δὲν ἦτο ἀξία, ἀλλ' ἀπεναντίας μεγάλου ἐπαίνου, διὰ τὴν ταχύτητα μετ' ἧς ἔστειλε βοήθειαν πρὸς τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον ἐνόμισεν κινδυνεύοντα.

— Ἐλπίζομεν, προσέθεσεν, ὅτι ἂν ποτε ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ βασιλεῖον λάθωσιν ἀνάγκην τῶν γενναίων ἀνδρῶν τοῦ λόρδου Σώμμερβιλ, ἡ κόμησα δὲν θὰναπτύξῃ ὀλιγωτέραν ταχύτητα διὰ νὰ τους ἐξοπλίσῃ καὶ νὰ τους στείλῃ πρὸς βοήθειάν μας!

Εἰς ταῦτα ἡ κόμησα ἀπήντησεν ὅπως ἔπρεπε νὰπαντήσῃ καὶ ἡ ἡμέρα διήλθεν ἐν εὐαρίᾳ καὶ χαρᾷ.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΕΤΕΙΝΟΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΙ

(Μῦθος)

Δύο πετεινοὶ ἐμάλωναν καθημερινῶς. Μίαν ἡμέραν ὁ ἰσχυρότερος νικήσας τὸν ἄλλον, τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ κοτέτσι, καὶ πηδήσας ἐπάνω εἰς μίαν χαμηλὴν στέγην, ἐστάθη ἐκεῖ καὶ ἐτραγουδοῦσε τὴν νίκην του. Ὁ νικημένος ὄμως ἐσυλλογιζέτο μὲ πότον τρόπον νὰ ἐκδικηθῆ.

Πηγαίνει, εὐρίσκει μίαν ἀλεπού καὶ τῆς λέγει: «Μὴ με φᾶς, καὶ ἀκολούθησέ με. Ὅσα σε ὀδηγήσω εἰς τὸ κοτέτσι τοῦ πλέον μεγάλου καὶ καλοθρεμένου κόκκορα

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια και τέλος 7 δε σελ. 413)

Και πρώτη έμένα που με λένουν Στεφανία, όπως έσένα σε λένουν Στέφανο! είπεν ή καστανή, προχωρούσα προς τον εξάδελφόν της, με όλην την άφείλειαν νεαρής Βελγίδος.

— Ω, χαίρω πολύ, Στεφανία!

— Και θά μου προσφέρης βέβαια το χέρι σου εις τον δρόμον, όπως ο Ιωάννης εις την Ιωάνναν και ο Πέτρος εις την Πετρίναν.

— Ένωσεται! Άλλ' από αύριον, εξάδελφη μου, που δεν θά είμαι πια μαύρος και δεν θά με φοβάσαι.

— Έγώ δεν σε φοβούμαι καθόλου.

— Άπεναντίας!

— Έσπευσαν να επιστρέψουν εις τον πύργον.

Ο Στέφανος έλειψεν ως μισήν ώραν, και κατόπι επαρουσιάσθη πάλιν, λευκός, ώραιος και δροσερός όσον και οι άλλοι του αδελφοί. Τότε τον έφλησαν όλοι, και τους έφλησεν όλους, ως και τον πατέρα του. Άλλ' έπρεπεν, ήτο ανάγκη να εξηγηθή γρήγορα, διότι εις όλων τους όφθαλμούς ανεγίνωσκε περιέργειαν και άνωπομόνησιν.

Μίαν ήμέραν, έν φ περιεπλανάτο και έρρέμβαζεν ανά το δάσος, τώ ήλθεν ή ιδέα να εισέλθη και να εξερευνήσ η έπιτέλους το άπρόσιτον και άνεξερεύνητον σπήλαιον της Νεραίδας. Προχωρήσας όλίγα μέτρα, παρετήρησεν ότι ή κοιλότης του έφαινετο μάλλον ως στοά κατασκευασθεία υπό ανθρωπίνων χειρών, παρά ως σπήλαιον φυσικόν. Έπρωγήσθησεν άλλα πενήντα μέτρα, και παρετήρησε περίξ επί των τοιχωμάτων περιέργα τινά σχίσματα, κανονικά και μαύρα. Τα εξήτασε μετά προσοχής και έβεβαιώθη ότι ήσαν φλέβες άνθρακος. Τούτο δεν τον εξέπληξε πολύ, διότι έγνώριζεν ήδη ότι όλον το έδαφος εκείνο ήτο έν άπέραντον άνθρακωρυχείον. Ητο φανερόν ότι κάποτε είχαν αρχίση να εξορύσσουν άνθρακα και έντός του σπηλαιου, προχωρήσαντες μέχρις εξήκοντα μέτρων. Άλλά κατόπι αι έργασίαι έσταμάτησαν. Εις ποίαν εποχήν άρά γε; Κανείς από τους ζώντας Μαντζουράνας δεν έγνώ-

ριζε τίποτε, και ο Στέφανος δεν ήδύνατο να εξηγήσ η την έγκατάλειψιν, διότι αι φλέβες του όρυκτου ήσαν έξοδοι. Μαύρος, όλόμαυρος και στυλινός ο γαιάνθραξ εκείνος, έκαίετο εύκόλως και παρήγε μεγάλην φλόγα και πολλήν θερμότητα. Γιγαντιαία φυτά, παρασυσθέντα μέχρι του στρώματος εκείνου υπό των παναρχαίων κατακλύσμων, και καταχλωσθέντα εκεί άπ' αίωνων, άπηνηρακώθησαν εις τα μυστηριώδη βάθη της γής.

Τότε ο Στέφανος ένεθυμήθη, ότι τώ έδόθη ή γή ως κληρονομία και έπειδή κατά βάθος δεν ήτο όλιγώτερον φιλόπονος και φιλόδοξος από τους αδελφούς του, ήρχισεν άμέσως την έργασίαν.

Την νύκτα λοιπόν, κρυφίως, έπεξέτεινε την στοάν, σκάπτων και συσσωρεύων κατά μήκος, εις πυκνά τειχώματα, τον όλον έν όρυσόμενον άνθρακα. Υπήρχεν ήδη εκεί μέσα μία μικρά περιουσία.

Έμετρήσεν, ύπολόγισε και συνεπέρανεν, ότι το δάσος, ο πύργος και αι περίξ γαίαι εύρίσκοντο άνωθεν λαμπρού και πλουσίου μεταλλεύου. Θεσσαυρός όλόκληρος έκρύπτετο υπό τους πόδας των Μαντζουρανών. Προς τί λοιπόν να περιπλανώνται εις το έξής έδω χ' εκεί, άλιεύοντες μούρουνας, φωτογραφούντες τα βάθη της θαλάσσης και τελειοποιούντες τα αερόστατα; Ο πλούτος εύρίσκετο πλησίον των, με-

ταλλεία μαύρου άδάμαντος, πολυτιμότητου. Ω, ή Νεραίδα Μαντζουράνα ήτο καλή, και εξηκολούθει να σκέπη υπό την προστασίαν της την οικογένειαν.

Ο θεός άπεκρίθη εις ταύτα δια θερμής χειραφιάς ο Πέτρος και ο Ιωάννης δεν ήξευραν τί έλεγαν από την χαράν των αι εξάδελφαι κατέτρωγον δια των όφθαλμών τον εξάδελφον Στέφανον. Έπί τέλους ο Ιππότης ήγέρθη και τον έθλιψε πατρικώς και μεγαλοπρεπώς εις τας άγκάλας του.

— Αυτός έφάνη ο πλέον φρόνιμος, ο πλέον εργατικός και ο πλέον πρακτικός και από τους τρεις! έσκέπτετο ο πατήρ.

— Είνε ο πλέον εύμορφος και ο πλέον κομψός, έσκέπτετο ή Στεφανία. Από τους τρεις, αυτός μου άρέσει καλύτερα.

Ο Ιωάννης και ο Πέτρος δεν έφθό-

νουν βεβαίως τον αδελφόν των. Κάθε άλλο! Μολοντούτο ο Ιωάννης έσυλλογίζετο ότι ύπέφερε τόσα, χωρίς να κατορθώσ η τίποτε, και κατά το κοινώς λεγόμενον, «το έφυσούσε και δεν έκρύωνε.» Και ο Πέτρος πάλιν, ταλανίζων τον εαυτόν του δια τα τόσα άγωνα δεινοπαθήματα, έμακάριζε τον Στέφανον, ο όποιος «χωρίς να τ'όκουνήσ η» χωρίς να έκτεθ ή εις κινδύνους, έκαμε την τύχην του. Δεν έδίστασε μάλιστα να τούτο είπ η.

— Ναί πραγματικώς, έκαμα την τύχην μου, άπήνησεν ο Στέφανος, άλλα και την τύχην όλων μας βέβαια!

Και στραφείς προς τον θεόν του, προσέθεσε μειδιών:

— Και την τύχην των εξάδέλφων μας επίσης, από τας όποιας ή καστανή μου άρέσει πολύ, άγάπητέ μου θεέ!

— Δεν έχεις άδικο, παιδί μου! Έπιδοκιμάζω το γούστό σου! άπήνησεν ο θεός. Έπειτα, βλέπεις, δια να ύπάρχη όμόνοια και ειρήνη μεταξύ αδελφών και εξάδέλφων, δεν πρέπει να συμπίπτουν τα γούστα.

(Έκ τούτου φαίνεται, ότι ο θεός είχεν ένοήσ η την προτίμησιν, την όποιαν ο Ιωάννης έδειχεν προς την μελαγχροινήν, και ο Πέτρος προς την ξανθήν.)

Ο θεός διηγήθη τότε προς τον αδελφόν του κατά ποίον αξιοθαύμαστον τρόπον οι υιοί του έπ ε σ α ν εις το σπίτι του. Ο Πέτρος περιέγραφε κατόπιν όλας του τας αεροναυτικές έκδρομάς και έφευρέσεις, τας πτέρυγας, την βαρούλκον και την κ ο υ τ ρ ο υ β α λ α ν. Και ο Ιωάννης διηγήθη τα θαλάσσια του κατορθώματα, τας μούρουνας, τας υποβρυχίους φωτογραφίας και το κ α ρ α β ο τ σ ά κ ι σ μ α.

— Άλήθεια, άνερώνησεν εξαίφνης ο ιππότης. Έξέλασα να σας πω από την χαράν μου και από την παραζάλην μου, ότι σήμερα ίσα-ίσα είχα ειδήσεις σας! αλλά τί ειδήσεις! Φαντασθήτε ότι σάς είχα πια για χαμένους, για πεθαμένους!

— Μπα! είπεν ο Ιωάννης, και ποίος διάβολος έτόλμησε να...

— Ο πλοίαρχος του άλιευτικού σου!

— Ο Άνθιμος Μαςές! Καλέ τί μου λέτε! Έσώθη λοιπόν;

— Χμ! βλέπεις; είπεν ο Πέτρος πλήρης ύπερηφάνειας δια την σωτηρίαν αυτήν, όρειλομένην άποκλειστικώς εις την έφευρέσιν του.

— Μα πού εινε; ήρώτησεν ο Ιωάννης.

— Έδω. Έφθασε σε κακή κατάστασι ο δυστυχισμένος. Πρέπει να κοιμάται και βαθεία μάλιστα, άφ' ου δεν εξύπνησε με τόσα και τόσα.

— Ανυπομονώ να τον ιδω και να τον έρωτήσω. . . Έρχεσαι, Πέτρε;

— Άκούς εκεί! Δεν συλλογίζεσαι πόσο μ' έβγαλε άσπροπρόσωπον με την σωτηρίαν του;

Ο Άνθιμος Μαςές έκοιμάτο τώ έντι βαθύτατα. Οι δύο αδελφοί ήναγκασθησαν να βροντήσουν πολύ την θύραν, έως να εξυπνήσ η. Έπί τέλους ήκουσαν από μέσα το πρώτον «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!» και μετ' όλίγον, άνοιχθείσης της θύρας, ήκουσαν και το δεύτερον, και το τρίτον και το τέταρτον άκόμη. . . Από τον ύπνον, βλέπετε, ο Μαςές, και πεπεισμένος πλέον ότι οι αδελφοί Μαντζουράναι είχαν αποθάν η, ένόμισεν, όταν εξαφνα τους είδε, ότι βλέπει τα φαντάσματά των. Έκ τούτου ή έκπληξις και αι βλασφημίαι του. Άλλ' άμα τον ένηγαλίσθησαν και τον κατεφίλησαν οι δύο αδελφοί, έβεβαιώθη πλέον ότι ήσαν από όστά και από σάρκα, και ανταπέδωκε τα φιλήματά των με την αυτήν άγάπην και θερμότητα.

— Τι γίνεται το πλοίον μου; ήρώτησεν ο Ιωάννης.

— Ούτε το είδα, ούτε το ξέρω! άπήνησεν ο Άνθιμος.

— Άμε ή βαρούλκα μου; ήρώτησεν ο Πέτρος.

— Ούτε την είδα, ούτε την ξέρω!

— Μήπως κατώρθωσες να σώσ ης τίποτε από τας μηχανάς μου; ήρώτησε πάλιν ο Ιωάννης.

— Ούτε τας είδα, ούτε τας ξέρω!

— Μα πώς έσώθης τέλος πάντων;

— Ούτε είδα, ούτε ξέρω!

— Μα . . .

— Τίποτε! Μη μ' έρωτάτε πλέον.

Άφήστέ τα να πάνε 'στην όργή! Περασμένα, ξεχασμένα. Τώρα άς αρχίση νέα ζωή. Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!

Ο Πέτρος και ο Ιωάννης άνεγνώρισαν ότι ο Άνθιμος Μαςές είχε δικαίον. Ναί! Έπρεπε να λησιμονήσουν τα περασμένα, ναρνηθούν το παρελθόν, να παραιτηθούν από τα όνειρα, να έλευθερωθούν από τας χιμαίρας και να αρχίσουν νέαν ζωήν, ζωήν πρακτικής έργασίας, πλούτου, άγάπης και εύτυχίας οικογενειακής.

Και τούτο πρό πάντων κατενόησαν και άνωμολόγησαν την ιδίαν εκείνην ήμέραν, εις το πρόγευμα, όταν περίξ της παλαιάς τραπέζης του πύργου, εύρέθη δια πρώτην φοράν συντηνωμένη όλόκληρη ή Οικογένεια Μαντζουράνα. Και όλα τα μέλη της οικογενείας ένεφερόθησαν εύτυχώς υπό των αυτών αισθημάτων, και μετά μίαν εβδομάδα συνομιλιών και συσκέψεων, έσχεδιάσθησαν και άπεφασίσθησαν τα έξής:

Πρώτον και κύριον, οι τρεις εξάδελφοί θα ένυμφεύοντο τας τρεις εξάδέλφας: ο Ιωάννης την Ιωάνναν, ο Πέτρος την Πετρίναν και ο Στέφανος την Στεφανίαν. Σημειωτέον ότι οι Μαντζουράναι ήσαν δυτικοί και ή θρησκεία των έπιτρέπει τον γάμον μεταξύ πρώτων έξαδέλφων. Άλλως τε οι γάμοι ούτοι

φαίνεται ότι ήσαν θεόθεν προαποφασισμένοι, διότι και αι ήλικίαι συνέπιπτον και τα βαπτιστικά όνόματα. Τα τρία ζεύγη λοιπόν ήσαν πανευδαίμονα και οι δύο πατέρες εύτυχέστατοι.

Την περιουσίαν των γαμβρών άπετέλου, ο αρχαίος και μεγαλοπρεπής οικογενειακός πύργος (μολονότι ήρειπωμένος) το ύπ' αυτόν άνθρακωρυχείον, το πλουσιώτατον ως έβεβαίωσεν ο Στέφανος, και τα έντός αυτού έπιπλα και σκεύη (έλεεινά τα περισσώτερα) έκτός άσημικτών, διότι όσα είχεν ο ιππότης, δια να εκπαιδεύσ η τους υιούς του, είχεν άναγκασθή να τα εκποιήσ η. Η δε περιουσία των νυμφών άπετελείτο από τον εύμορφον εκείνον βελγικόν οικίσκον, από τους τρεις κομψούς άνεμομύλους και από τους περίξ κήπους και αγρούς.

Τώρα έπρόκειτο να τα πωλήσουν, όλα εκεί-κάτω, διότι τα τρία διαφορόχρωμα άλευρα είχαν αποτελέση τρεις προϊκας αρκετά σημαντικής. Θα εκατοικούσαν όλοι μαζί εις τον πύργον της Μαντζουράνας, όπου χάρις εις το άνθρακωρυχείον, θα ύπήρχεν έργασία δι' όλους. Και τους τρεις άνεμομύλους θάντικαθίστα έδω έν εύρην μηχανικόν εργοστάσιον, το όποιον θα έλειτούργει και θα ένινετο με το ύδωρ του Λειψήρος, με τον άέρα του βουνοϋ και με τον άνθρακα της γής. Ούτως οι τρεις αδελφοί θα έμενον και πάλιν πιστοί εις τα τρία στοιχεία, τα όποια είχαν κληρονομήσ η έξ αρχής, και ήσαν δια τούτο πολύ εύχαριστημένοι.

Άνεκινήθη κατόπι το ζήτημα του Άνθιμου Μαςές, ο όποιος από της άφιξεώς του εις τον πύργον, έζη και άνεστρέφετο εκεί μέσα ως μέλος πλέον της οικογενείας. Έπρεπε να τω εξασφαλίσουν το μέλλον του, και τώσω μάλλον, καθ' όσον ούτε οικογένειαν είχεν ο δυστυχής, ούτε χρήματα, ούτε πού την κεφάλην κλίναι (άν δεν ύπήρχεν ο πύργος) και τα μόνα του κεφάλαια πραγματικώς ήσαν ή άγάπη, ή πίστις και ή

άφοσίωσις, τηνόποίαν έδεικνυε προς τους αδελφούς Μαντζουράνα. Έσκέφθησ η λοιπόν, ότι ήμπορούσαν να τον χρησιμοποιήσουν εις το άνθρακωρυχείον είτε εις το εργοστάσιον, δια να έπιβλήθ η τους έργατας και την έργασίαν, αντιπροσωπεύων έν τή άπουσία των τους ιδιοκτήτας. Και τώ έγινεν ή πρότασις, την όποιαν ο πρώην πλοίαρχος άπεδέχθη μετά μεγάλης χαράς, μολονότι, εκφράζων την βα-

«Προηγέτο ο Λευκίαν μ' ένα σανόρι.» (Σελ. 413, στήλ. γ.)

θεϊαν εύγνωμοσύνην του, έλαβε πάλιν άφορμήν να έκστομίσ η διάφορα «Πίσω μου σ' έχω, Σατανά!» άπαραίτητα. Άλλως τε, το να έγκαταλείψ η τον Ιωάννην, ύστερ' από τόσων, έτών συμβίωσιν, τώ έφαινετο κάτι τι τερατώδες και αυτόρημα άδύνατον.

Ός προς τον Λευκίαν, — ούδεμία έλήφθη νέα άπόφασις. Ητο τόσο γέρων, τόσο παλαιός και άφοσιωμένος ύπηρέτης και τόσο πολύτιμος! Ο ιππότης τώ επέτρεψε μόνον να όμιλή του λοιπού όπως όλοι οι άνθρωποι — όχι όμως όσον και ή Βερενίκη, δια το όνομα του Θεοϋ!

Η Βερενίκη πάλιν, επίσης αρχαία εις την ύπηρεσίαν του μικροϋ Μαντζουράνα, διετηρήθη εις την θέσιν της, και εξέφρασε δια τούτο την εύγνωμοσύ-

νην της με την μεγαλύτεραν εύγλωτ-
τίαν.

Αυτά άπερασίθησαν. Και τώρα δεν
είχαν να κάμουν άλλο, παρά νάρχισουν
την νέαν ζωήν.

— Χωρίς ύποβρυχίους φωτογραφίας!
είπε φαιδρότατος ο Ίωάννης. Τώρα
πειά δεν θα φωτογραφώ παρά τα παι-
δάκια μας, και, αν έχωμεν ύγειαν και
ζωήν, τὰ έγγονάκια μας!

— Και χωρίς όρθόπτερα! προσέθε-
σε φαιδρός ο Πέτρος. Το πηδάλιον του
αεροστάτου ως το έφεύρουν άλλοι. Έγώ
το πολύ-πολύ θα κατασκευάζω μικρά αε-
ρόστατα χωρίς πηδάλιον, δια να παίξουν
τὰ παιδάκια μας, και, αν έχωμεν ύγειαν
και ζωήν, τὰ έγγονάκια μας!

— Μόνον έγώ θα εξακολουθήσω την
έργασίαν που ήρχισα, είπεν ο Στέφα-
νος, σοβαρός. Θανασιάζω μέσα εις τα
σπλάγγνα της γής ένα ναόν άπεραντον,
ύπόγειον και μαύρον, με κίονας με-
τοίχους και με θόλους από άνθρακα και
εις τον ναόν αυτόν αι σφύραι και αι σκα-
πάναι των έργατων μας θα τονίζουν
πάντοτε έν συναυλία τον ιερών ύμνων της
έργασίας!»

Όλίγας λέξεις ακόμη και τελειό-
νομεν.

Οι τρεις γάμοι έτελέσθησαν συγχρό-
τως εις τον πύργον της Μαντζουράνας.

Μετά τινά έτη όλοι εύρέθησαν πλού-
σιοι, χάρις εις το ύδωρ, τον άέρα και
την γήν. Ο ίππότης και ο αδελφός του
ανεκαίνιζαν όλονέν τον πύργον, ανεύω-
ναν τὰ επιπλά του, και βλέποντες τον
μαύρον άνθρακα μεταβαλλόμενον εις χρυ-
σόν και το μέλλον όλης της οικογενείας
ρόδιον, έτρωγαν και έπιναν και έκοι-
μώγον, και είχαν ύγειαν λαμπραν και
έγήρασαν χωρίς μερίμνας και λύπας.

Και τὰ τρία εύτυχημένα και αγαπη-
μένα ζεύγη έκαμαν νέους Μαντζουρά-
νας, — και έζησαν εκείνοι καλά και ήμεϊς
καλλίτερα.

Κατά το γαλλικόν του Αίμν Ζιρών
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

Η ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΑΙΤΑ

Έξοχος τις ιατρός έστάλη ποτέ υπό
του Σάχου της Περσίας εις την Άρα-
βίαν. Εκεί έμεινε πολύν καιρόν, αλλά
κανείς δεν έπήγε να τον συμβουλευθή,
κανείς δεν τον εκάλεσε να τον επισκε-
φθή.

Έκπληκτος ο ιατρός, εύρεν ένα Δερ-
βίσην, περίφημον δια την σοφίαν του,
και τω είπεν:

— Ο αυθέντης μου, ο Σάχης της
Περσίας, μ' έστειλεν εδώ δια να εξα-
σκήσω την έπιστήμη μου. Άλλά, πε-

ρίεργον πράγμα, κανείς έως τώρα δεν
ήλθε να με συμβουλευθή, κανείς δεν μ'
έκάλεσε να τον επισκεφθώ!

Και ο Δερβίσης τῷ απέκριθη:

— Γνωρίζεις πῶς ζοῦν οί άνθρωποι
εδῶ; Δεν τρώγουν, παρά μόνον όσον
άρκει δια να παύση ή πείνά των έπο-
μένως τρώγουν το άπολύτως αναγκαίον,
και οὐδέποτε το περιττόν. Ένωσις τώρα
διατί κανείς δεν έλαβεν ανάγκην των
ιατρικῶν σου συμβουλῶν;

— Τῷ ὄντι, είπεν ο ιατρός, αν έχη
ούτῳ, έμποροῦν κάλιστα να ζοῦν και
χωρίς έμέ.

Και κύφας και ασπασθείς την γήν,
άπηλθεν αύθημερόν.

(Έκ των του Πέρσου ποιητου ΣΑΑΔΗ)

ΡΩΣΣΙΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΣ

Το σημερινόν μου διήγημα εινε σύγ-
χρονον, αληθινόν και ιστορικόν. Ηρωίδες
του εινεδύο μικραί κόραι, δύο Μαρίαί
έξαετείς, μία ρωσσίς και μία γαλλίς.

Η πρώτη ονομάζεται Μαρία Φου-
τσκόφ εκ Πετροπούλεως, θυγάτηρ αντι-
συνταγματάρχου του ρωσσικού στρατού.
Ένθουσιασθείσα και αύτή εκ των εορτών
της Γαλλορωσσικής Συμμαχίας, συνέ-
λαβε την ιδέαν να εκδηλώση τον ένθου-
σιασμόν της κατά τινα πρωτοφανή τρό-
πον. Και πρό δύο μηνῶν ο Πρόεδρος
του Δημοτικῦ Συμβουλίου των Παρι-
σιῶν έλαβεν έν Πετροπούλεως έν ταχυ-
δρομικόν δέμα, περιέχον μίαν κούκλαν,
μίαν φωτογραφίαν και την έπομένην έπι-
στολήν:

« Σεβαστέ μοι κύριε,
« Σῶς παρακαλῶ να δώσετε την κού-
» κλαν αύτήν εις κανέν κοριτσάκι, το
» ὁποῖον να εινε εξ έτών και να ονομάζε-
» ται Μ α ρ ί α.

« Χαιρετῶ ὅλας τὰς μικράς γαλλίδας
» φίλας μου.

« Εὐαρεστηθῆτε, κύριε, να δεχθῆτε
» τὰς ειλκρινεστάτας προσήσεις μιάς
» μικρῆς ρωσσίδος εξαετούς.

ΜΑΡΙΑ ΦΟΥΤΣΚΟΦ
« Η διεύθυνσίς μου: Πετροῦπολις ὁδὸς Πεδκο-
» βάγια, ἀρ. 4. »

Ο κ. Πρόεδρος του Συμβουλίου εύ-
ρέθη εις άμχανίαν. Τί να κάμη; Είς
πόσον κοριτσάκι να δώση την κούκλαν;
Από ὅλας τὰς εξαετείς Μαρίας των
Παρισίων, ποίαν να προτιμήση; Απεφά-
σισε λοιπόν νανάθεση το πράγμα εις την
τύχην.

Οι Παρίσιοι, καθὼς ήξεύρετε, εινε
πολύ μεγάλη πόλις, άποτελουμένη από
εἴκοσι τμήματα ή περιφερείας. Ο κύ-
ριος Πρόεδρος έβαλε μέσα εις ένα καπέ-
λον εἴκοσι αριθμούς και έτράβηξεν ένα.
Έβγήκεν ο αριθμός 15. Τοῦτο έσήμαι-
νεν ότι ή κούκλα θα έδιδετο εις μίαν
έξαετή Μαρίαν, κατοικοῦσαν εις το 15ον

τμήμα της πόλεως των Παρισίων. Άλλά
και αύτή έπρεπε να ὀρισθῆ δια κλήρου.
Ο Πρόεδρος τότε έζήτησεν από τὰς διευ-
θυντριάς των παρθεναγωγείων του τμήμα-
τος κατάλογον ὄλων των εξαετῶν μαθη-
τριῶν, αἱ ὁποῖαι ὠνομάζοντο Μαρίαί. Εὑρέ-
θησαν εξαήκοντα τοιαῦται τὰ ὀνόματά των
έτέθησαν εις την κληρωτίδα, και ἐνώπιον
ὀλοκληρου του Συμβουλίου έζήχη ή
κλήρος, επί του ὁποῖου ανεγράφετο το
ὄνομα: « Μ α ρ ί α Θ ε ρ ν ι ζ ι έ ν, ὁδὸς
Λακορδαίρ, ἀρ. 46, μαθήτρια της ένδε-
κάτης τάξεως του Παρθεναγωγείου της
ὁδοῦ Λακορδαίρ. »

Είς την εξαετή λοιπόν αύτήν Γαλ-
λίδα ήθελησεν ή Τύχη να πονεύμη τὰ
δῶρα της ὀμηλικῆς ρωσσίδος: την κού-
κλαν με την φωτογραφίαν της δωρητριάς.
Είνε ὠραῖον ξανθόν κοριτσάκι, ή Μαρία
Θερνιζιέν, χαριτωμένον και έξυπνον. Ο
πατήρ της υπάλληλος επί του Φόρου,
ή μήτηρ της ράπτρια. Έχει και τέσ-
σαρας ακόμη αδελφας μεγαλύτερας της,
πλην ὅλας εις την εύτυχή ήλικίαν, κατά
την ὁποίαν παίζουν ακόμη κούκλας. Α,
καίεινε πολύ ὠραία ή ρωσσιική κούκλα, με
την ὁποίαν θα παίζουν τώρα αι εύτυχεις
δεσποινίδες Θερνιζιέν! Ακούσατε την
περιγραφήν της. Εὐμορφο στρογγυλό κε-
φαλάκι, μ' ένα καπέλακι μοσχοβιτικόν,
του ὁποῖου αι ταινίαι πίπτουν μέχρι των
ὤμων της. Είνε από κυανόν σατί έ ν,
μκργαριτιστόλιστον. Το περιτραχήλιον
της εινε από λευκήν μουσελίαν το κορ-
σεδάκι της κυανόν, με αργυρά ποικίλ-
ματα το φορεματάκι της επίσης από
σατέν κυανόν, και σκεπάζεται σχεδόν
ὀλόκληρον με δαντέλλαν. Και το ύφος
της κούκλας αν αγαπάτε, 35 εκατοστά
του μέτρου.

Άλλ' ή Μαρία Θερνιζιέν δεν ήσύ-
χαζεν! Ηθέλε και καλά να ποδώρη εις
την μικράν ρωσσίδα τὰ δῶρά της, και
την κούκλαν και την φωτογραφίαν. Άλλ'
οι γονεῖς της ήσαν πτωχοί, και αν ήμ-
ποροῦσαν ὁποσδήποτε να της κάμουν
μίαν φωτογραφίαν, δεν ήμποροῦσαν ὁμως
να της κάμουν και μίαν κούκλαν πολυ-
τελή, ὅσον ή ρωσσιική. Εὐτυχῶς το
πράγμα ἐκονολογήθη ἄρκετά εις το
Παρίσι και εις κοικλοπόις της συνοι-
κίας, ο κύριος Μουσσέ, ἀφιλοκερδής
και ένθουσιώδης, ανέλαβε να ικανοποιήση
με το παραπάνω την εύγενή φιλοδοξίαν
της μικρῆς Μαρίας. Της κατεσκευάσε
λοιπόν μίαν θαυμασίαν κούκλαν παρισι-
νήν, με παμμείγιστον καπέλον από λευκάς
ταινίας και ροδίνα πτερὰ, με εξαίσιον
φορεματάκι κρημόχρον και με τὰ λειπι-
ότερα εσώρρονχα, τὰ ὁποῖα δύναται τις
να φαντασθῆ. Με πόσην χαράν θα λάβη
την παρισινήν αύτήν κούκλαν ή Μαρία
Φουτσκόφ!

Άλλ' ή ιστορία δεν τελειώνει έως
εδῶ. Είς κλινοποῖς, ο κ. Μπισῶν,
κατεσκευάσε δύο ὁμοια κρεβατάκια δια

τὰς δύο κούκλας, δύο κομψότατα κρεβα-
τάκια με τροχούς, στολισμένα με ρόδιον
σατέν και με παραπετάσματα από λευ-
κήν μουσελίαν. Και πριν σταλή το δῶ-
ρον εις Πετροῦπολιν, εξετέθησαν εις
κοινήν θέαν αι δύο κούκλαι ὁμοῦ, με τὰ
δύο των κρεβατάκια και με τὰς φωτο-
γραφίας της Μαρίας Φουτσκόφ και της
Μαρίας Θερνιζιέν, εις την αίθουσαν του
Παρθεναγωγείου της ὁδοῦ Λακορδαίρ.

Πλήθος πολύ, προπάντων κοριτσάκια,
έπεσκέφθησαν την Κυριακήν εκείνην τὰς
κούκλας. Και ήτο μὲν ή εἰσῶδος ἐλευ-
θέρα, ἀλλ' ὑπῆρχε και δίσκος, εις τὸν
ὁποῖον έρριπτεν ἕκαστος ὅ,τι ήθελεν
ὑπὲρ του Οικονομικῦ Συστιτίου του 15ου
τμήματος των Παρισίων!

Ε, δεν ήτο ὠραία ή ιδέα της μικρῆς

Ρωσσίδος Μαρίας Φουτσκόφ; Και δεν
ήτο ὠραία ή τύχη της μικρῆς γαλλίδος
Μαρίας Θερνιζιέν; Δεν αξίζει να τας
συγχαρή κανείς, την πρώτην δια την
ιδέαν της και την δευτέραν δια την τύ-
χην της; Αἱ μικραὶ ἀναγνώστριαί της
« Διαπλάσεως » εἴμποροῦν, αν θέλουν,
να το κάμουν. Αἱ μικραὶ Μαρίαί εἴμαι
βέβαιοι, ότι με μεγάλην των χαράν θα
λάβουν συγχαρητηρίους ἐπιστολάς εκ
μέρους μικρῶν ἑλληνίδων και θα τας
απαντήσουν προθυμότατα. Ἴδου αι διευ-
θύνσεις των γαλλιστῶν:

Mlle Marie Foutchkoff, rue Pewkova ya
No 4, Petersburg (Russie).

Mlle Marie Thernisien, rue Lacordaire,
No 46, Paris (France).

KIMON AAKIASH

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΟΛΗΝ την ήμέραν ο Σπυράκης έτρωγε. Καταΐφια,
γαλατόπητες, πουδιγες, μπισκότα, και τί δεν έφαγεν ο
Σπυράκης! Την ήμέραν εκείνην, βλέπετε, είχε την εορ-
τήν του, και εις το σπίτι υπῆρχεν ἀφθονία από φαγητά
και γλυκίσματα. ο δε Σπυράκης είχε την παράδοξον ιδέαν,
ὅτι ὁποῖος εορτάζει, πρέπει να τρώγη πολύ και απ' ὅλα. Η
μητέρα του του έλεγε: « Φθάνει, λαίμαργε, θά στομα-
χιάσης!» Άλλά ο λαίμαργος εξηκολούθει να τρώγη,
και κρυφά μάλιστα.

Την νύκτα, εις τον ύπνον του, είδεν ένα τρομερόν ὄνει-
ρον: Του έφάνη ότι ένας Γιγας, ένας άγριος και φοβε-
ρός Γιγας, με μάτια πύρινα, τον έκυνηγούσεν, — όχι
βέβαια δια καλόν. Και ο Σπυράκης έτρεχεν, έτρεχε, δια
να μή τον πιάση ο κακός Γιγας και του κάμη ποιός ξε-
ρει τί. Καθε τόσον έγυριζεν ὀπίσω του κατατρομαγμένος
και έβλεπε τον έχθρόν του, που έπλησίαζεν ὀλονέν να τον φθάση... Δια
κακήν του τύχην, εκεί ὅπου έτρεχε, εύρέθη εξαφνα εμπρός του μία λίμνη.
Τί να κάμη; πῶς να περάση; Κολύμβη δεν ήξευρε, και να ο Γιγας ὄλω
από πίσω του. Εκεί έστάθη πλέον ἀπελπισμένος, με φόβον και με αγωνίαν.
Άλλοίμονον, έχαθη!

Και να σου ο Γιγας, τον αρπάξει με τη χερούκλα του και τον βουτά
μέσα εις το κρύον νερόν. Και πάλιν τον βγάξει έξω, και πάλιν τον ξανα-
βουτά. Αυτό έγινε μιά, δύο, τρεις, τέσσαρες φορές, και ὀλονέν εξακο-
λουθούσε να γίνεται. Ο Σπυράκης δεν έπροσθαινε να πάρη αναπνοήν
τόσον γρήγορα, άμα τον έβγαζεν ο Γιγας, τον ξαναβουτούσε. Και έκιν-
δύνεε να πνιγη, να ποθάνη το δυστυχισμένο παιδί. Εκτυπούσεν ή καρδιά του
δυνατά, αδύνατον να φωνάξη ο τρόμος του και ή αγωνία του δεν περι-
γράφεται!

Τελος πάντων έξυπνησε, περιχυμένος από ιδρώτα, φοβισμένος. Άνοιξε τὰ
μάτια του με δισταγμόν, τρέμων μὲν ἴδη ακόμη εμπρός του τὰ πύρινα μάτια
του Γιγαντος, — ἀλλ' απεναντίας βλέπει το γλυκὺ πρόσωπον της μητέρας
του, σκυμμένον επάνω του

— Τί έχεις, παιδί μου; γιατί κάμνεις έτσι; τον έρωτά. Είς τὴν ύπνον σου
είχες τέτοιαν στενοχωρίαν, που έτράμαξα.

Με κλάμματα τότε ο Σπυράκης τῆ διηγήθη τὰ φοβερά του παθήματα.

— Έλα, δεν εινε τίποτε, τῷ είπεν ή μητέρα. Κακόν ὄνειρον και τίποτε
περισσότερον. Ὅποιος κοιμάται με βαρὺ στομάχι, αὐτὰ παθαίνει. Πρόσχε
λοιπόν εις το έξῆς να μην εἰσαι λαίμαργος.

Η ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΜΟΥΡΙΑ

(μῦθος)

Χιονισμένη μὰ μουριά
με χιονάκι του Βορῆ,
ὄαν ξετρολαμένη,

λέει 'ς το γέρο-Κηπουρό:
« Να κ' έγώ, που εἴμπορῶ
να εἴμαι ἀνθισμένη... »

ὄαν τῆ μυγδαλιά σου αὐτή
τον χειμῶνα φουντωτή
και λευκοντυμένη!»

« Τὰ λουλούδια σου, πτωχή,
θε να γίνουνε... βροχή,
Ἴλιος ὄαν προβάλη»

μὰ ή μυγδαλιά μου αὐτή
θε νάνθηζή φουντωτή
με περιόδια κάλλη»

γιατι τάνθη τὰ λευκά
π' έχει αὐτή εἴνε φυσικά
και χαριτωμένα»

ἐνῶ τάνθη σου, μουριά,
εἴνε χιονία του Βορῆ,
πρόθετα και ξένα!»

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΡΕΔΩΝΥΜΩΝ

Ο Νικηφόρος ο Βρυέννιος είδε τον
έχθρόν του κοιμώμενον, και έν ὦ ήμπο-
ραῦσε να τον φονεύση, δεν το έκαμεν
από γενναιοφροσύνην. Ένα βήμα ακόμη,
και θα έπιπτεν εις τον κρημόν της
εσχάτης δειλίας. Άλλ' είχε την δύνα-
μιν να κρατηθῆ, και ίδου ἀνήλθεν ἀμέ-
σως εις το ὕψιστον της ἀρετῆς!

« Αν είχα Πένναν Ποιητού θα έγραφα
νέον Έθνικόν Ἔμνον επάνω εις το
Ἄσμα του Ὁρφέως.

Πῶς περνᾶ ο καιρός... Ἄψε-Σδύ-
σε! Ὅσω να γυρίσης να ἴδης, περάσε
ο χρόνος.

Αὐτή εἴνε ή τελευταία μου Σκέψις...
Ἐτελείωσεν ο τόμος και... «έστα-
μάτησε το πνεῦμά μου.»

Περισσότερα από τριακόσια ψευδώνυμα
έκίνησαν την σκέψιν μου εις το διάστημα
του έτους. Άλλά, κατά τον Σουρήν,
... το τί έτράβηξα με τοῦτο το ἀσκήρι
Μονάχα το κεφάλι μου, χριστιανό, το έβρει!
Ἐγινα φοβερά παράξενος, ή ὁπως
με είπεν ο Χαλασμός Κόσμου, «γνωμά-
ρης.» Δια ταῦτο, αν παραπονεθῆ κανείς
ὅτι τον εξέλασα, θά του φωνάξω: Μή
με εσχοτίζης!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1898

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΟΥ καὶ πάλιν ἐγὼ ἐνώπιόν σας μ' εὐχάς καὶ με δῶρα . . . Ἐρχεται τὸ Νέον Ἔτος. Εἰς ὅλα τὰ μετωπάνια, τὰ ὁποῖα με περιστοιχίζουσιν νόσφως, χαρίζω τὸ μητρικόν μου φίλημα, καὶ διὰ κάθε ἓνα, καὶ διὰ κάθε μίαν ἀπὸ σας, ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ φίλαι, ἀναπέμπω πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεὸν μίαν εὐχὴν ἐγκάρδιον καὶ θερμὴν, — εὐχὴν ὑπὲρ ὑγείας, ὑπὲρ προκοπῆς καὶ ὑπὲρ εὐτυχίας. Ἀπὸ τὰ τρία πολύτιμα αὐτὰ συστατικά ἄς εἶνε ἐξυφασμένα διὰ σας ὅλαι αἱ ἡμέραι τοῦ Νέου Ἔτους — καὶ ὅλαι αἱ ἡμέραι τῶν Νέων σας Ἐτῶν!

Ἄλλ' ἡ ἀγάπη μου, βλέπετε, δὲν περιορίζεται μόνον εἰς εὐχάς. Σὰς φέρω καὶ Δῶρα . . . Ὅχι μόνον τὰ Δῶρα τὰ ὁποῖα θὰ μοιρασθῶν διὰ κλήρου εἰς 100 μόνον τυχηρούς· ἀλλὰ καὶ ἄλλα Δῶρα, πολυτιμότερα, τὰ ὁποῖα ἔχουσιν καὶ τοῦτο τὸ καλόν: ὅτι θὰ μοιρασθῶν εἰς ὅλους, ἀνεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως! Καὶ ὅπως μερικοὶ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι, μὴ ἀγαπῶντες πολὺ τὰς ἐκπλήξεις, συνειθίζουσιν νὰ λέγουν εἰς τ' ἀνυπόμονα τέκνα των, πρὶν κινήσων διὰ τὰ ἐμπορικά, τί θὰ τοὺς ἀγοράσων, οὕτω καὶ ἐγὼ, ἐννοοῦσα κάλλιστα τὴν ἀνυπομονήσιν σας, θὰ σας εἶπω ἀπὸ τώρα τί καὶ τί θὰ σας χαρίσω διὰ τὸ νέον Ἔτος. Ἀκούσατε λοιπὸν τὰ Νέα τοῦ 1898:

Πρῶτον καὶ κύριον, θὰ σας δώσω ἐν μέγα καὶ λαμπρῶς εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ὀνομάζεται:

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

καὶ εἶνε περιπετειῶδες καὶ δραματικώτατον ταξείδιον εἰς τὸν Νότιον Πόλον, τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ ὁ γενναῖος πλοῦς ἀρχος Λάν Γκνὸν διὰ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν του, ἐπιχειρήσαντα ἄλλοτε παρόμοιον ταξείδιον καὶ ἀποκλεισθέντα ἐπὶ ὀκτὼ ὅλα ἔτη εἰς τοὺς πάγους τοῦ Πόλου!

Γνωρίζετε καὶ ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ τὸν Ἰούλιον Βέρν, ἀπὸ τὰς «Διετεῖς Διακοπὰς» καὶ ἀπὸ τὸν «Καίσαρα Κασκαμπέλ», ὥστε δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σας εἶπω πόσον τερπνὰ πόσον ἐνδιαφέροντα καὶ πόσον διδακτικά εἶνε τὰ μυθιστορηματὰ του. Θὰ σας εἶπω μόνον ὅτι ἡ ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ εἶνε τὸ τελευταῖον, τὸ νεώτατον τοῦ μυθιστορήμα, μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκδοθὲν ἐν Παρισίοις, καὶ ὅτι ὁ Βέρν, ὁ μάγος συγγραφεὺς τῶν «Παραδόξων Ταξιδίων» δὲν ἔγραψεν ἀκόμη μυθιστόρημα ὠραιότερον, ἐπαγωγότερον, θαυμαστότερον. Ἐκτὸς τοῦ δραματικοῦ τῆς ὑποθέσεως, ἡ ὁποία θὰ σας ἐλκύσῃ καὶ θὰ σας συγκινήσῃ πολὺ, ἡ Σφιγξ τῶν Παγῶν θὰ σας ἀποκαλύψῃ ὅλα τὰ μεγαλοπρεπῆ, τὰ θαυμάσια καὶ ἐκπληκτικά φαινόμενα τῆς ἀπροσίτου χώρας τοῦ Πόλου, — τῆς χώρας τῆς ἀτελευτήτου ἡμέρας καὶ τῆς ἀτελευτήτου νυκτός, τῆς χώρας τῶν αἰωνίων πάγων, τοῦ πολιτικοῦ σέλαος, τῆς

μαγνητικῆς ἐλξεως, τῆς φοβερᾶς ὀμίχλης . . . Ὅποια ἀπόλαυσις! Ὅποια τέρψις!

Ἄλλὰ καὶ ὅσοι ἀπὸ σας ἐντροφεῶν εἰς τὰ οἰκογενειακά μυθιστορήματα, εἰς τὰς περιπετείας, κατὰ τὰς ὁποίας δοκιμάζεται καὶ ἐξέρχεται νικήτρια ἡ Ἀρετὴ, ὅσοι ἐνθουμούνται ἀκόμη τὸν τρυφερόν καὶ γλυκύτατον ἐκείνον «Ὀρφανὸν τῆς Νέας Ὀρλεάνης» καὶ ποθοῦν κανέν παρόμοιον ἔργον, ἄς μάθων ὅτι τὸ δεύτερον εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύεται συγχρόνως μετὰ τὴν Σφιγξ τῶν Παγῶν, εἶνε τοιαύτης φύσεως καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ποῦ ἐγράφησαν ποτέ! Ὀνομάζεται

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

καὶ εἶνε τὸ ἄριστον ἔργον τῆς Α. Ζερνεβραϊν, τῆς γνωστοτάτης Γαλλίδος συγγραφεῖς τῆς «Ἀνθούλας» καὶ τοῦ «Πυρειοπώλου». Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἀποπνέει ἄρωμα θαλάσσιον. Διαδραματίζεται κατ' ἀρχὰς εἰς μίαν βραχώδη παραλίαν, ὅπου οἱ ἥρωές του, δύο ἀδελφάνια, ἡ Μηλιὰ καὶ ὁ Γιαννάκης, ἔρημα καὶ ὄρφανά, διὰ νάσφυγουν κάτι κακοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων των τὰ καταδιώκουν, καταφεύγουν εἰς τὸ ἀπρόσιτον σπήλαιον ἐνὸς μεγάλου Βράχου τῆς παραλίας, καὶ μένουσιν ἐκεῖ διάγοντα ζωὴν ἀληθινῶν μικρῶν Ροβινσῶνων! Ποῖος τώρα τὰ ἀνακαλύπτει, μετὰ πῶσον μέσον τοῖς γράφει, τί εὐρίσκουν ἐκεῖ μέσα, πῶς φεύγουν, ποῦ πηγαίνουσιν, καὶ τί ἀπογίνονται — αὐτὰ πλέον θὰ τὰ μάθετε ἀναγινώσκοντες τὸ μυθιστόρημα, κάθε σελὶς τοῦ ὁποῖου εἶνε καὶ μίαν περιπέτεια, καὶ μίαν ἐκπλήξις καὶ μίαν ἀπόλαυσις!

Ἐκτὸς τῶν δύο αὐτῶν μυθιστορημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ διαρκέσων ὅλον τὸ ἔτος, θὰ δημοσιεύσω πλῆθος ἐκτενῶν διηγημάτων εἰκονογραφημένων, τὰ ὁποῖα θὰ διαρκέσων ἀπὸ τρία ἕως πέντε φυλλάδια, ἐκτὸς πλέον τῶν μικρῶν διηγημάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ εὐρίσκετε ἀφθῶνως εἰς κάθε φύλλον. — Ἐπίσης θὰ δημοσιεύσω φέτος πολλὰ «Ἀναγνώσματα διὰ μικρὰ παιδιὰ», πάντοτε εἰκονογραφημένα, καθὼς καὶ δραμάτια, διαλόγους καὶ μονολόγους, πρὸς ἀπαγγελίαν, ποιήματα, μύθους κτλ. κτλ. Ἐν γένει ἐφρόντισα ὥστε ἡ ὕλη ἐκάστου φυλλαδίου νὰ εἶνε φέτος πλουσιωτέρα καὶ ποικιλωτέρα.

αἱ ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

τοῦ κ. Φαίδωνος ἐπαναλαμβάνονται, καθὼς βλέπετε σήμερον εἰς τὸ Ἡμερολόγιόν του (αὐτὸ ἀρκεῖ! περισσότερα δὲν σας λέγω) καὶ ὁ χαριτωμένος ψυχολογιστὴς μου Ἀνανίας σας ἐπιφυλάσσει διὰ τὸ 1898 ἐν «Μυστικόν» τὸ ὁποῖον με παρεκάλεσε πολὺ νὰ μὴ σας εἶπω ἀπὸ τώρα. Ἄς εἶνε. . .

Οἱ Διαγωνισμοὶ θὰ ἐξακολουθήσων μετὰ μεγαλητέραν ἀκόμη ποικιλίαν. Ἐλυπήθην πολὺ, ἀγαπητοί μου, διότι χωρὶς νὰ θέλω, ἐνεκα πολλῶν καὶ ποικίλων ἐμποδίων, ἐβράδυνα τόσο πολὺ ἡ Ε'. Κυριακῆ, ὥστε δὲν ἠμπούρεσα, ὡς ἐπεθύμουν, νὰ δημοσιεύσω ἐντὸς τοῦ ἔτους τοῦ

του καὶ ἦν Ἐκτὴν Κυριακῆν. Σὰς ὑπόσχομαι ὁμῶς, ὅτι θὰ σας ἀποζημιώσω μετὰ τὸ παραπάνω τὸ προσεχὲς ἔτος, καταβάλλουσα πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ κάμω τρεῖς τοῦλάχιστον τόμους

ΚΥΡΙΑΚΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ὠραιότερας ὄλων τῶν μέχρι τοῦδε, εἰς τρία φυλλάδια διπλά, μετὰ πλῆθος ἰκόνων.

Θὰ κάμω ἐπίσης ἓνα Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Διηγήματος, — ἓνα Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Ποιήματος, — τρεῖς Διαγωνισμοὺς Μεταφράσεως, (ἓνα ἓνα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ καὶ ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ) — ἓνα Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς — ἓνα Διαγωνισμὸν Ραπεικῆς — ἓνα Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας κτλ. κτλ. ἐκτὸς τῶν συνήθων Τριῶν Διαγωνισμῶν τῶν Ἀδελφῶν. Ἐλπίζω ἐπὶ τὸ 1898 νὰ γίνων τούλάχιστον

ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

μικροὶ καὶ μεγάλοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς κάμνουν ἐπάνω κάτω, 20 πρῶτα βραβεῖα, 40 δευτέρη καὶ 60 τρίτη, ὅλα δὲ ἐν ὅλῳ

ΕΚΑΤΟΝ ΕΙΚΟΣΙ ΒΡΑΒΕΙΑ!

Νομίζω ὅτι δὲν σας φθίνονται ὀλίγα. . .

Τώρα ἄς ἐλθῶμεν εἰς μίαν σπουδαίαν καινοτομίαν. Εἶνε

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Ἐσκέφθην πολλάκις, ὅτι τὸ φυλλάδιόν μου δὲν εἶνε ἀρκετὸν διὰ τὰς διακοπὰς. Τότε, ἐλεύθεροι ἀπὸ μαθήματα, ἔχετε ὅλον σχεδὸν τὸν καιρὸν σας διαθέσιμον καὶ θελετε νὰ ἀναγνώσετε κάτι περισσότερον. Οἱ νέοι μου φίλοι καταφεύγουν εἰς τοὺς παλαιούς μου τόμους καὶ εἰς τοὺς παλαιούς τόμους τῆς Βιβλιοθήκης μου. Ἄλλ' ὅσοι τοὺς ἔχουν πλέον ἀναγνώσει, τί θὰ κάμουν; Ἄλλα βιβλία ἑλληνικά, κατάλληλα διὰ παιδιὰ καὶ ἐφήβους, ἠθικά καὶ τερπνὰ δὲν ὑπάρχουν. Τί θὰ ἀναγνώσων λοιπὸν κατὰ τὰς διακοπὰς, ὅσοι ἀνέγνωσαν ὅσα ἐξέδωκα ἐγὼ;

Καὶ εἶπα: Θάναγνάσων ὅσα θὰ ἐκδώσω. Καὶ ἀπέφασα νὰ νάσαστήσω ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους τὴν

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

τὴν ἄλλοτε ἐκδομένην, ἀλλ' ὑπὸ νέου ὄρους: Ὅχι πλέον κατὰ φυλλάδια μηνιαῖα, ὅπως ἐξεδίδετο ἄλλοτε, ἀλλὰ κατὰ βιβλία, κατὰ τόμους αὐτοτελεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐτοιμάζωνται, θὰ προαναγγέλλονται καὶ θὰ τίθενται εἰς κυκλοφορίαν ὅλοι μαζί, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιόν μου, τὸ ὁποῖον θὰ δοκιμάσω εὐθὺς ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἐκδίδουσα διὰ τὰς προσεχέας διακοπὰς ἑνατόμον (πρὸς τὸν παρὸν ἓνα) τῆς Βιβλιοθήκης, περιέχοντα ἐν ἑξοχῶν εἰκονογραφημένον μυθιστόρημα. Καὶ ἂν ἴδω ὅτι οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι θὰ ἐπιδοκιμάσων τὸ

σχέδιόν μου, τότε τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ ἐκδώσω περισσοτέρους, οὕτως ὥστε κατ' ἔτος, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν, θὰ τίθενται εἰς κυκλοφορίαν τρεῖς ἢ τέσσαρες νέοι τόμοι τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως.

Ἄλλα περὶ τούτου θὰ σας εἶπω περισσότερα εἰς τὴν σχετικὴν Ἀγγελίαν, τὴν ὁποῖαν θὰ σας στείλω περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νέου Ἔτους.

Ἄλλα καινοτομίαι τοῦ 1898, θὰ εἶνε ὁ:

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΔΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

Ἰδιαιτέρος χάρτης, ὁ ὁποῖος θὰ πωλῆται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους θὰ γράφων τὰς λύσεις τῶν ὅσοι θὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. Θὰ ἔχη τὰς ὁδηγίας τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ τόπον ξεχωριστὸν διὰ τὸ ψευδώνυμον, διὰ τὸ ὄνομα καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Διαγωνιζομένου. Τοῦτο γίνεται χάριν εὐκολίας καὶ ἰδικῆς μου καὶ ἰδικῆς σας· διότι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί κακὸν γίνεται μετὰ τὰς λύσεις, τὰς ὁποίας ἄλλοι μοῦ στέλλουν χωρὶς ὄνομα, ἄλλοι χωρὶς ἡλικίαν, ἄλλοι εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἄλλοι εἰς χαρτάκια τόσο μικρὰ ποῦ ὁ Ἀνανίας τὰ χάνει, — μεγάλη ἀταξία καὶ ἀνωμαλία τέλος πάντων! Ἐλπίζω ὅτι ὁ χάρτης τῶν Ἀδελφῶν θὰ ἴσως διορθώσῃ αὐτὰ ἀπᾶξ διαπαντός.

Τέλος ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἔτος θὰ εἰσαχθῆ ἡ σπουδαιότητα ὄλων τῶν καινοτομιῶν καὶ θὰ ἰδρυθῶν

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἄλλα περὶ τούτων ὄλων θὰ σας εἶπω ἄλλοτε καὶ ἐν ἐκτάσει, διότι δὲν εἶνε δυνατόν εἰς μίαν μόνον ἐπιστολήν, νὰ συμπεριλάβω ὅλας τὰς λεπτομερείας. Ὁ σκοπὸς μου σήμερον ἦτο νὰ σας δώσω γενικὴν εἰκόνα τῶν Νέων τοῦ 1898, ἐπὶ τῶν ὁποῖων ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς, θὰ ἐπανέλθωμεν.

Εἶμαι βεβαία, ὅτι ἐξ ὅσων σας εἶπα, ἐσηματίσατε σαφῆ ἰδέαν περὶ τῆς ἐν γένει ὑπεροχῆς, τὴν ὁποῖαν θὰ παρουσιάσῃ ἀπέναντι ὄλων τῶν προηγουμένων, ὁ νέος τόμος τοῦ 1898. Ἄς προσθέσω δὲ τώρα, ὅτι διὰ νὰ εἶνε καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἀνάλογον τοῦ περιεχομένου, ἐφρόντισα νὰ βελτιωθῆ καὶ ἡ ποιότης τοῦ χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου θὰ τυπώνωνται τὰ φυλλάδιά μου, ἐφρόντισα νὰ ἔχω ἀκόμη ὠραιότερας καὶ τεχνικώτερας εἰκόνας, καὶ πλῆθος κοσμημάτων καὶ ἄκραν τυπογραφικὴν φιλοκαλίαν!

Καὶ ὡς ὑστερόγραφον θὰ σας ἀναγγείλω ὅτι τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ νέου Ἔτους θὰ ἔχη ἐξαιρετικῶς 12 σελίδας, ἀντὶ τῶν συνήθων 8, διότι πρέπει νὰ δημοσιεύσω ὅλας τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας, διὰ τοὺς νέους καὶ τοὺς παλαιούς συνδρομητάς, περὶ τοῦ χάρτου τῶν Λύσεων, περὶ ψευδωνύμων, ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, Διαγωνισμῶν κτλ.

Εὐτυχῆς τὸ νέον Ἔτος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

— ΒΙΣ ούδενα ανεξαιρέτως θα στείλωμεν την «Διαπλάσιον» τῶν 1898, εἰς δὲν πληρῶς ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν σου.

— Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ μας νὰ ἀναθεώσουν ὅσον τὸ δυνατόν τὰ χρέη τῆς συνδρομῆς τῶν ἐπιστροφόντων συμπληρωμένων τῶν ἀποστελλόμενων «Δελτίων Ἐγγραφῆς» μετὰ τοῦ ἀντίτιμου.

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων πατρῶος Κράτους, χρυσῶν τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων, ἐν τῷ συστημένῳ ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων ἐκ τῶν Ἐξωτερικῶν, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

— Οἱ ἐν Ρουμανίᾳ συνδρομηταί, ἂν ὀνοκιολευνται νὰ στείλουν ἀπ' εὐθείας τὰ χρήματα, μὴ ὑπαρχούσης ταχυδρομικῆς συμβάσεως, δύνανται νὰ πληρῶσουν τὴν συνδρομὴν τῶν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστίῳ Τραπεζίτας κ. κ. Ἀδελφοὺς Χάιτα, ἀντιπροσώπους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν». Παρὰ τοῖς κ. κ. Χάιτα ἐπίσης ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομηταί.

— Πάντες οἱ συνδρομηταί, παλαιοὶ καὶ νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1898 θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὸ πῶλὸν μέχρι τῆς 10ης προσεχούσης Ἰανουαρίου, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς «Διαπλάσεως».

— Τὰ Δῶρα τῆς «Διαπλάσεως», διάφορα ἀντικείμενα χρήσιμα καὶ βιβλία, ἀξίας ἐν ἑλῶ δραχμῶν 721, θὰ διατεμηθῶν διὰ κλήρον εἰς 100 συνδρομητάς. Δεπιμερείας περὶ τῶν Δώρων καὶ τῆς Κλήρωσεως αὐτῶν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ 50ὸν φυλλάδιον.

— Μὴ λησμονήτε καὶ τὸ «Μέγα Ξεσπάθωμα». Οἱ φίλοι μας ἔλαβον ἤδη τὰς σταλείσας ἀγγελίας τῆς «Διαπλάσεως», θὰ δεῖξουν δὲ πόσον τὴν ἀγαποῦν, ἐνεργούντες ὑπὲρ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν διὰ τὸ 1898.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἄννα, ἔχεις ζεστὸ νερὸ ;
— Μάλιστα, δεσποινίς.
— Καλὰ φύλαξέ μου λίγο γι' αὐριό, νὰ λούσω τὸ σκυλάκι μου!

Εὐστῆλ ὑπὸ τοῦ Κιρκίου
Διάλογος μετὰ δύο νέων φίλων
Ο' Α' — Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος ;
Ο' Β' — Εἶνε ὁ κύριος Ἰακώβος.
Ο' Α' — Καὶ τί δουλειὰ κάμνει ;
Ο' Β' — Εἶνε θεὸς μου.

Εὐστῆλ ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰγμῶ
Ο' θεὸς τοῦ Κουρικοκεφαλῆ ἐπληρώθη ὑπὸ ὀδύνης εἰς τὸν πόλεμον καὶ οἱ ἱατροὶ τοῦ ἀπέκοψαν καὶ τοὺς δύο πόδας.
Μετὰ τὴν ἐγγίσειν, φίλος ἐρωτᾷ τὸν Κουρικοκεφαλῆν :

— Πῶς εἶνε ὁ θεὸς σου ;
— Πολὺ καλλίτερον, ἀπάντῳ ὁ Κουρικοκεφαλῆς ἔλπιζεν μετὰ ἓνα μῆνα νὰ εἶνε ἔξω τοῦ πόδου.

Εὐστῆλ ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου Διέρκου
Ο' πατὴρ ἀναγνώσκει εἰς τὴν ἐφημερίδα ὅτι κέκλήθησαν κατ' αὐτὰς πολλὰ γυδοπρόβατα.
— Μπα ! ἀνακρίξει ὁ μικρὸς τοῦ υἱοῦ ἔγώ ποτέ μου δὲν εἶδα γυδοπρόβατον. Εἶνε μεγάλο αὐτὸ τὸ ζῷον ;

Εὐστῆλ ὑπὸ τοῦ Μακρολίτα
Ο' Τάκης καὶ ὁ Πέτρος φυλλομετροῦν ζωολογικοὺς Πίνακας.
Τάκης — Νὰ ὁ Λέων.
Πέτρος — Νὰ καὶ ὁ Καστωρ.
Τάκης — Νὰ . . . καὶ ὁ Πολυδούκης !

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΟΙΠΟΝ, καθὼς εἶπαμεν, τὸ σημερινὸν διπλοῦν φυλλάδιον εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους. Τὸ προσεχὲς Σάββατον θὰ λάβετε τὸ Ἐξώφυλλον καὶ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων, δηλαδὴ ἄλλας 8 σελίδας, τὰς οποίας θὰ προσκολλησθε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Τόμου τοῦ 1897, συμπληρωμένου πλέον καὶ ἐτοιμοῦ διὰ νὰ τον στείλετε εἰς τὸν Βιβλιοδέτην. Καὶ τοῦ χρόνου !

Ο' Ἀνανίας, Τρεχαγροπόπουλε, ἦλθεν εἰς Ἀἴγυπτον ὀλωδιόλου ἰσχυροῦ. Εἶχε πολλὰς ἐργασίας ἐκεῖ, καὶ ὄλιγον καιρὸν ἂν εἶδε δὲ γνωρίαν, οἱ ἐν Ἀἴγυπτον πολυπληθεῖς φίλοι μου δὲν θὰ τὸν ἀνιῶν οὐτὲ στιγμήν. Ἐνοεῖς, ὅτι αὐτὸ θὰ το ἤθελε πολὺ καὶ ἐκεῖνος — διότι σὰς ἀγαπᾷ ὁ θεός, — καὶ ὅτι μετὰ πολλὴν του λύπην ἠναγκάσθη νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν κληρῶν ἀνάγκην. Ἐλαβα τὴν προηγουμένη ἐπιστολήν σου καὶ σου ἔστειλα τὴν Δέσμη τῶν Μ. Μυστικῶν.

Διαγωνισμὸν Μύθου ἤθελες, Ἡσυχίου Ἀεράκι, Χμ, σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται. Ὁ Μῦθος ἐκ πρώτης ὀψεως φαίνεται ἄπλοος καὶ εὐκόλος, ἀλλὰ πρέπει νὰ περὶ τὴν Βαθὴν νόημα, καὶ βεβαίως ἡ παιδικὴ ἡλικία δὲν εἶνε ἡ ἡλικία τῆς φιλοσοφίας !

Εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων, Ἐλένη Θεοτόκη, θὰ λάβῃ μέρος οἱ πληρώνοντες πρὸ τῆς 10ης Ἰανουαρίου συνδρομὴν ἀρχομένην τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγουσαν τὴν 31 Δεκεμβρίου 1898. Ὅστε ἡ Ἐλένη Β, ἂν θέλῃ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν, δύναται νὰ συμπληρώσῃ ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν τῆς καὶ νὰ τὴν κἀμὴ νὰ λήγῃ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1898.

Σὲ συχαίρω διὰ τὴν ἐορτὴν σου, Θέλασσα, καὶ διὰ τὰ ὠραία δῶρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβες. Αὐτὸ τὸ χαρὸν μάλιστα καὶ οἱ φίλοι σου εἰς ἐξέτασιν ἡ μαμμὰ, μετὰ τὸν ψευδῶνον σου τυπωμένον ἐπάνω μετὰ χρυσῶν κομψοτάτων γράμματα, εἶνε τρέλα, τρέλα !

Ναυτοπούλα, εἰ ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου ; Ἐπάτησες τὴν Πίσσαν μου καὶ τὴν ἔκαμες «νὰ βγάλῃ ἓνα σπαραξικάρδιον γάμου, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτέ. Ἐξέλασες ὅτι ἡ προθεσμία τῶν λύσεων ἔληγεν εἰς τὸς 5 Δεκεμβρίου καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φυλλάδιον δὲν μου ἔστειλες παρὰ μίαν μόνον. Ἐχάσες εἰς τὴν ὁδὸν Σαδῶν μίαν ἐπιστολήν σου πρὸς ἐμὲ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσκόλειες καὶ τὴν Ἐκτὴν Κυριακὴν (γιὰ φατιάσου) ! Παραπονεῖσαι ὅτι ἔχεις νὰ ἰδῇς τὸν ψευδῶνον σου εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου χρόνια, ἐνῶ ἀμφιβάλλῃς ἂν ἐπέραςε φίλλον πῶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ! — Μ' ἔλα αὐτὰ ὅμως δὲν σε μαλώνω, διότι μοῦ ἤρθε πολὺ ἡ ἔκφρασις σου περὶ τοῦ Κόματος τῆς Σαλαμίνας, τὸ ὁποῖον ἐγνωρίσας πραγματικῶς εἶνε τύπος συνδρομητῶν.

Σὲ εὐχαριστῶ, Πεινασμένε Λύκε, διὰ τὰς τῶσον θερμὰς ἐκφράσεις. Προσπάητε δὲ τὸ προσεχὲς ἔτος νὰ μὴ ἐπαυληθῶν τὰ φεβερὰ καὶ τρομερὰ μυστήρια τῶν καθηγητῶν τὰ ὁποῖα ἐξοιανθίζονται, ἐσύρις, μετὰ τὴν μελέτην.

Ἡ διὰ κλήρον δωρηθεῖσα συνδρομὴ τοῦ 1898 Ἀνεμόνη, λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου 1898. Κρῦο κ' ἔδω ; μὴ ἐρωτᾷς ! Ὅλα τὰ βουνὰ γύρω χοινομένα ἢ Πίσσα μας δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ πλάκι.

Καμμία ξείρασις δὲν γίνεται, Κερκυραϊκὴ Νδξ. Ὅταν δὲν ἔχω τόπον δὲν διαβιβάζω πληροφορίας οἰουδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Ἐσθινὸν Ἄστρον δεκτὸν τὸ ψευδῶνον σου, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ὠραῖον. Ἐπίσης καὶ τὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Βαρέλας καὶ τὸ τοῦ Λερίου.

Νὰ μου φιλήσῃς τὰ δελφάκια σου, Παπαρούνα τῆς Πεντέλης, καὶ περιμένω ἀνυπόμονως τὴν ζωγραφίαν πού θὰ μου στείλουν ἀπὸ τὴν φατσίαν τῶν. Διὰ τὰ Τετάρτια πού σου ἐπέλθουν, τί νὰ σου πῶ, παιδί μου ; ζεῦρε κ' ἐγώ.

Δὲν σοῦ τὰ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ πολὺ λυποῦμαι. Πιστέω, Ἀλέξανδρε Οἰκονομίδη, νὰ τὰ ἔλαβες τῶρα ἅλα. Εἶνα τόσας ἐπιστολάς καὶ παραγγέλιας αὐτὸν τὸν μῆνα, ὥστε δὲν ἤξευρα τί νὰ πρωτοκάμω. Δι' αὐτὸ παρεκάλεσα καὶ πᾶρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ ἔχουν ὄλιγην ὑπομονήν.

Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς τὴν Ἐκτὴν Κυριακὴν, Ἀλεξικέρανον ! Αὐτὴ θὰ εἶνε πῶ θὰ εἶνε.

Ὅλους τοὺς ἐνθυμούμαι, Φιλόμοσε Παῖ, καὶ τὴν Ἐλαφρὰν Ἀκατον, καὶ τὴν Προδότην Μελίσσαν καὶ τὸν Τσίρον τῶν Πελλήγους ἦσαν πολὺ καλοὶ φίλοι μου καὶ σε παρακαλῶ νὰ τοὺς ἀσπαχθῇ ἐκ μέρους μου. — Ὁ δεγμένος τὴν πρότασιν, ἐκεῖνος πρῶτος στέλλει Τετράδιον. Ἐλαβες τὰ ἐλλείποντα φυλλάδια ; Ἀπορῶ διὰ τὸ Ταχυδρομείον σας τὰ ἐπέστρεψε !

Ποῖος εἶνε ὁ Σπάρτος τοῦ Ὀκεανοῦ, ὁ ἐξάδελφος (!) τοῦ Ἀνανία πού τον χαίρει ; Δὲν τὸν γνωρίζω.

Γρηγορία Ἀθηναία, αὐτὸ τὸ ψευδῶνον σου ἐξέλεξα. Ἐλπίζω κ' ἐγὼ ὅτι θὰ εἶσαι ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλας.

Θαυμαστά τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, εἶπε εἰς τὸν ἀδελφόν σου εἰς μετὰ χάρας εἶνε δεκτὰ, καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃ μετὰ τὸ δεύτερον ψευδῶνον, διότι Ὀκτώποδα Ἀχιλλεῖα καὶ Πανοῦργον Ὀδοσσέα ἔχομεν ἤδη.

3 1/2 λέξεις παραπλασματικῶς ἐπὶ 10,000. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς τῶν ἀνταλλαχθεῖσάν λέξεων μετὰ τὴν Μελλούσης Καλλιτέχνιδος καὶ Τί με Μέλει — κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ δευτέρου. Ἀκούετε ;

Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν καλὴν σου μητέρα, Ἄδρα τοῦ Ὀρφῆος, πού σ' ἐβοήθησε τόσον εἰς τὸ ξεσπάθωμα. Δὲν σας εἶπα καλὰ νὰ ζητήτε τὴν βοήθειαν τῶν γονέων σας ; Εἶνε πάντοτε ἀποτελεσματικὴ.

Καλὴ τί μου λές, Ἐσφῶρε ; Τόσον μεγάλο ταξιδεῖ ἔκαμες ; Δὲν εἶπα εἰς ἀληθινήν σου καὶ σου ἔστειλα τὰ φυλλάδια πού μου ἐξέστεισες.

Πρέπει νὰ ἤξευρες Ἀνεμοστρόβιλε, ὅτι ὄχι μόνον εἰς τὴν ἰδικήν σας, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε πόλιν ὑπάρχει ἄνεως κύκλος, ὁ ὁποῖος πάσχει ἀπὸ Διαπλάσμαντιαν. Καὶ αὐτὸς ὁ κύκλος ἀποστέλλεται πάντοτε ἀπὸ τὰ καλλιτέρα, τὰ εὐπρόνοτα, τὰ πλέον ἀνεπτυγμένα παιδιά. Καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ φυλλάδια ἀλλὰ ἀπὸ ἕκαστον ἔτιον !

Ἐυφροσύνη Ἰατροπούλου, τὰ φυλλάδια ἐστέλλοντο τακτικὰ καὶ ἐπρεπε νὰ με εἰδοποιήσῃς ἀμέσως νὰ σταματήσῃ τὴν ἀποστολήν. Δὲν δύναμαι λοιπὸν νὰ σοῦ τὰ στείλω ἐν δευτέρῳ, ἂν δὲν μου στείλῃς τουλάχιστον τὰ ταχυδρομικὰ (πέντε λεπτὰ κατὰ φυλλάδιον.)

Ἐκαμες πολὺ καλὰ, Παλιμάρι τῆς Λατίας, νὰ προτρέψῃς τὰς ἀδελφὰς σου νὰ μου γράφουν. Καλὰ λές ὅτι ἀπὸ ψευδῶνον δὲν τὸ πέρνουν διὰ λούσων, ἀλλὰ διὰ νάλληλογραφοῦν καὶ νὰ διαγωνίζωνται. Καὶ ἐμένα δὲν μου ἀρέσουν διόλου μερικοί, πού πέρνουν ἓνα ψευδῶνον καὶ οὕτε ξαναγράφουν δὲν κάμνουν ἄλλο, παρὰ νὰ κρατοῦν ἄδικα ἐν ψευδῶνον.

Τί περιέργον ὄνειρον, Ἀυτοκράτειρα Εὐδοκία ! — Ἐλαβα τὴν κάρταν, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὰς 7 δραχμὰς πού γράφεις. Μήπως ἐχάθησαν ; «Τί ὠραῖον μυθιστόρημα πού εἶνε ἡ Οἰκογένεια Μαντζουράνα — μου γράφει ὁ Τῶν-Τῶν — πῶς διασκεδαστικὰ ἐπέσειδον πού ἔχει ! Ὅταν νὰ τὸ γράψῃ ὁ Ἀνανίας» ἔλοι εἰς τὴν οἰκίαν μας σκάθων εἰς τὰ γέλια, ὅταν τὸ ἀναγνώσκουν.» Ὅς πρὸς τὰ μούτρα τοῦ θεοῦ Μαντζουράνα, ἀποῦ μοιάζω μετὰ τὰ Προτύπια (!) δὲν πταίει οὕτε ὁ ζωγράφος, οὕτε ὁ σιγγογράφος !

Ἐπιστολήν σου φέρουσιν ἡμερομηνίαν 30 Ὀκτωβρίου, Νέε Ἡρακλῶν, τὴν ἔλαβα τὴν 12 Δεκεμβρίου ! Βλέπεις πόσον ἀργεῖ ἡ συγκοινωνία μας ; Τὴν κρίσιν τῆς Ἐκτῆς Κυριακῆς θὰ τὴν γράψω μόνη μου.

Ὅχι, Σαπφῶ Σωτηροπούλου, δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὸ ψευδῶνον πού θέλεις, διότι

τὸ ἔχει ἄλλη. Ἐκλεξε λοιπὸν ἄλλο καὶ γράψε μου πάλιν τὰς προτάσεις σου.

Μὲ μεγάλῃ μου χαρᾷ εἶδα, Ἀλβέρτε Φράν, ὅτι ἀπεφασίσας νὰ μου γράψῃ τακτικὰ. Ὅσα σε παρακάλεω ὅμως ἢ νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδῶνον, ἢ νὰ γράψῃς αὐτὸ πού θέλεις μετὰ ἑλληνικὰ στοιχεῖα, διότι μετὰ ἐξένα δὲν δέχομαι κανὲν ψευδῶνον. Καὶ ἔως νὰ μου ἀπαντήσῃς, ἀναβάλλω τὰς προτάσεις σου, αἱ ὁποῖαι βέβαια πρέπει νὰ γίνων ὑπὸ ψευδῶνον.

Β. Φαίηλα, σοῦ ἐξέλεξα νέον ψευδῶνον.

Πῶ, πῶ, τί γίνεται μετὰ τὸ Μέγα Ξεσπάθωμα ! Ἀπὸ τῶρα ἤρρισαν νὰ μου στέλλουν νέους συνδρομητάς. Ἄ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστῶν ἀπὸ τὴν προθυμίαν τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, διότι πράγματι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη τοὺς ἐνθουσίασεν ὄλους καὶ τοὺς ἐχρησίμωσεν ὡς ἐλαττήριον δράσειος κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰγμῶ. Ἀπὸ τῶν προσεχούσων φύλλου θαρρήσω τὴν ἀναγραφὴν τοῦ «Μεγάλου Ξεσπάθωματος» εἰς στήλην τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ πάλαιξουν : τὸ Ἡσυχίου Ἀεράκι μετὰ τὴν Μαριαν Λυκοῦδη, Χριστοῦ, Ἀναστασίον, Καλλικοκοδόλη, καὶ Πηνελόπη Βογοπούλου. — ὁ Κ. Παλαιολόγος μετὰ τὴν Χρυσούλα Καλάρη καὶ Μικρὰν Κομησσαν τοῦ Φαλήρου — ἢ Ἄννα Α. Σωτηροπούλου μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν καὶ τὴν Πλατεῖαν τῶν Τψηλῶν Ἀλοίων. — ὁ Δο λα σολ.μ. μετὰ τὸν Τρεχαγροπόπουλον, Ἀρχιζιάνιον, Παλιμάρι τῆς Λατίας καὶ Ὀρφῆα — ἢ Μελίσσα Καλλιτέχνις μετὰ τὴν Ἡρωικὴν Παργαν καὶ Ἰωάνναν Μαρκέτη — ἢ Γερραία Σουλῶτισσα μετὰ τὴν Τηφίκομον Λεύκη, Τί με μέλλει, Σαθὴν Γαλαρομάταν, Ἀκτίνα Ἡλίον, Ἀρελὴ Καρδία, Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Ἐτσι μάρει — ἢ Σαθὴν Καντιώτισσα, μετὰ τὴν Ἄγκυραν τῆς Εὐρυχίας, Ναυτοπούλαν, Τηφίκομον Λεύκη, Φιλεργὸν Κελιδόνα καὶ Σαθὴν Ἐλληνοπούλαν — ἢ Παπαρούνα τῆς Πεντέλης μετὰ τὴν Λευκὴν Πεταλούδα — τὸ Ἀλεξικέρανον μετὰ τὸν Ἀρχιζιάνιον καὶ Ποιμενικὴν Φλογέραν — ὁ Ἀλέξανδρος Σ. Οἰκονομίδης μετὰ τὴν Χριστίαν Δεσφίλα, Βασιλικὴν Σταμάτη, Γερραίαν Σουλῶτισσαν, Δὸν Κολοῦθον Πάτερσαν, Ποιμενίδα τῶν Ὀρέων, καὶ Κροκώδειλον τοῦ Νεῖλου — ὁ Λεωμῶνας μετὰ τὸν Νικηφόρον Βρονήριον, Τρεχαγροπόπουλον, Ναυτοπούλαν, Τσοῦχτραν, Φιλένην Μικρασιάτην καὶ Ἀλεξικέρανον — ὁ Τρεχαγροπόπουλος μετὰ τὸν πρῶτον Οἰδίπωνα Τύραννον — ἢ Κερκυραϊκὴ Νδξ μετὰ τὸν Μόζαρο — ἢ Σερητευμένη Ἡπειρώτισσα μετὰ τὸς τοὺς ἐξ Ἡπείρου συνδρομητάς καὶ συνδρομητριάς, νενητευμένας καὶ μὴ — τὸ Τί με μέλλει μετὰ τὴν Καρδερίαν καὶ Ναυτὴν τῆς Λειβαθοῦς — ὁ Κλάδος Ἐλαίας μετὰ τὴν Παροπούλαν, Ζεβᾶν, Γεώργιον Β. Κότταν, Μελίσσαν Καλλιτέχνιδα καὶ Τσουνηδῶν — ὁ Μυλόδος μετὰ τὸν Τρεχαγροπόπουλον, Σοφὸν Πιττακόν, Ἰόνιον Πελάγος, Μελίσσαν Καλλιτέχνιδα, Κόντε Ραπανάκη καὶ Ἀψε-Σβῶσε — ἢ Μικρὰ Γωργοπούλα μετὰ τὸν Ταπεινὸν Ἴον, Καρδερίαν καὶ Ναστραδὴν Χόντζαν — τὸ Παλιμάρι τῆς Λατίας μετὰ τὴν Ρωμιοπούλαν, Ἀλεξάνδρον Οἰκονομίδην καὶ Ὀρφῆα — ἢ Ἀστερόσσα Νδξ μετὰ τὸν Μικρὸν Διάβολον, Βασιλικὴν Σταμάτη, Χριστίαν Δεσφίλα, Μαθῶν Πρίγκηπα, Δάφνην, Χρυσὴν Ἀκτίνα, Καρδερίαν, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Δὸν Κιχόστην, Μελίσσαν Καλλιτέχνιδα, Ναυτοπούλαν, Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Στρατηγὸν Ἀντίαν, Ἀφροδέσσαν, Ἐκτορα τὸν Τῶν, Γερραίαν Σουλῶτισσαν, καὶ Δεῶν — ὁ Νότιος Πόλος μετὰ τὸν Τσιρ-Τῶν, Δὸν Κιχόστην καὶ Ἀγγελοῦν — ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς μετὰ τὸν Σημαιοφόρον, Μοραχὴν τῆς Πεντέλης καὶ Κεφάλον —

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :
Α' — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.
Β' — Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.
Γ' — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαν-

τηθῇ, ὅπως ἐξηγήθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἕκαστον ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.
Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμῶδον ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)
Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τέσσαρες τόμοι τῆς Β' περιόδου, ἧτοι : Ὁ τόμος τοῦ 1894, ὁ τοῦ 1895 ὁ τοῦ 1896, καὶ ὁ τοῦ 1897, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνα δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδελτῶν προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἕκαστης δυάδος τόμων.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθῶνους εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκείος τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα

Εἰς τοὺς τόμους τῆς Πρωτῆς Περιόδου

Ο' Ἀνοικτόκαρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόγος τῶν Γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἦρωες, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράβιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Διὰ Διετέας Διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γωργοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Δελφουλά μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἄρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς Δευτέρας Περιόδου

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάβα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωμπάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895) : — α'.) Ἐν Οἰκογενείᾳ — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἄσπρος.
Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896) : — α'.) Καίσαρ Κασσιμπέλ, ὑπὸ Τουλίου Βέρν. — β'.) Ὁ Ὀρρανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης.
Ἐν τῷ 4ῳ τόμῳ, (1897) : —

ἡ ἀράδα τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τὴν Λευκὴν Λι-
 θρα — τὸ Ἴονιον Πέλαγος μετὰ τὸν Ἰσπερασι-
 στικὸν τῆς Πατρὸς, Ἰσπερσίον Δόκιμον,
 Τικ-Τάκ, Τσί-Τσόν, Τρικυμῖσθ Μαλέαρ,
 Ἀρχιζέλιον, Στρατηγὸν Ἀνθίαν, Θουμι-
 δίδην Ἰστορικὸν καὶ Ἡρωα Γαριβάδην —
 ὁ Ζεβάν μετὰ τὸν Δὸν Κιχάτην, Τσί-Τσόν,
 Σοφὸν Σολομῶντα, Θέλωσαν καὶ Κόρη τοῦ
 Γιαλοῦ — ὁ Κερανὸς μετὰ τὸν Διόδοτον, Ἀρ-
 χιζέλιον, Τικ-Τάκ, Ἐκτορὰ τὸν Τρῶα καὶ
 Ἐπιδοφόρον — ὁ Ἀνδρέϊος Σουλῶτης
 μετὰ τὸν Ἐπιδοφόρον, Μαδρον Πρίγκιπα,
 Ἐμμ. Αὐδὴν καὶ Κόντε Ραπαράκη — ἡ
 Ἐνδοξὸς Σαλαμίς μετὰ τὴν Κόρη τῆς Ἐλλά-
 δος, Πρόσφυγα Βολιώτισσα, Κροκόπεπλον
 Ἡδ, Ἄνρα τοῦ Ὀρφέως καὶ Ἀσημένιο Κῦ-
 μα — ἡ Τρικέφαλος Ἰδρα μετὰ τὸν Τικ-Τάκ,
 Γενναίαν Σουλῶτισσα, Δέαρ, Πληρωμέ-
 νον Κλέστην, Φερέυτην Χρυσάλλδα, Ἰ-
 όνιον Πέλαγος, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα,
 καὶ Ἀστροφεγγιάν — ἡ Μικρὰ Κόμησα τοῦ
 Φαλήρου μετὰ τὸν Δελφῖνα τοῦ Φαλήρου, Τρι-
 γωνάκι, Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα, Ἐθρι-
 κὸν Ἰγρον, Τι με Μέλλει, Ἑλληνικὸν
 Φρούριον, Ταταγαίαν Κόρη, Ἰριδα, Ἀρ-
 χιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Τούτσαν Γελα-
 στήν, Ἀνατόλεον Σημαίαν, Ἀστροφεγ-
 γιάν, Συριατὸν Λουκοῦμι, καὶ Δὸ-Λά-σά-μῖ.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: Ὁ Κ. Πα-
 λαιολόγος ἐρωτᾷ τὴν Χρυσόδαν Καλλῆ πῶς
 πηγαίνουν τὰ γυμνάσια καὶ ποῦ εἶνε ὁ ἀρχηγός.
 ἡ Ναυτοπούλα ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ποῖος εἶνε
 ὁ συνδρομητὴς μου ἐκεῖνος, οἱ ὁποῖοι μίαν Κυ-
 ριακὴν πρῶτὴ ἐκράτουσαν ὁ καθεὶς ἀπὸ μίαν σε-
 λίδα τοῦ φύλλον μου (μὰ πῶς; τὸ εἶχαν σχίσῃς)
 καὶ ἅμα εἶδαν τὴν Ναυτοπούλαν, κρατοῦσαν
 ἐπίσης τὸ φύλλον μου, εἶπαν: Νὰ καὶ ἄλλη
 Διάπλασις! — τὸ Ἀγριολούλουδον τῶν Ψα-
 ρῶν ἀσπάζεται τὸν Παχὺν Τσίρον, τοῦ ὁποῖου
 ἐγνώρισε τὴν ἀδελφὴν — ἡ Κερκυραϊκὴ Νῆξ
 παραπονεῖται ἀδιαδί ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμι-
 στοκλῆς δὲν μοι ἐφανέρωσε τὰ ἀρχικά του,
 ἐνῶ ἐγὼ τῷ ἐφανέρωσα τὰ ἰδικά μου. — ἡ Γεν-
 ναία Σουλῶτισσα καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀσπάζε-
 ται τὴν Ἐθνητὴν καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆς.
 ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης εὐχαριστεῖ θερ-
 μῶς ὅσους τὴν συνεχάρησαν διὰ τὴν Ε' Κυρια-
 κὴν, πληροφῶρε δὲ τὸ Ἀσημένιο Κῦμα ὅτι δὲν
 ἔχει πλέον τὴν ἰδίαν κυβερνήσαντα. — ὁ Σα-
 τανᾶς πληροφῶρε τὸν Ἰσπερσίον Δόκιμον
 ὅτι θά του στείλῃ τὰ ἀρχικά του, μὲ τὴν τῶ
 γράφῃ καὶ ἐκεῖνος τὰ ἰδικά του. — ἡ Ἄνρα τοῦ
 Ὀρφέως ἀσπάζεται τὸν Ἰαχρον Βάκχον καὶ
 ἀναμένει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Ὀρφέα (φαντάζο-
 μα τί μουσικὴ θὰ εἶνε αὐτὴ ἢ ἐπιστολὴ!) — ὁ
 Ἐκτορὸς τῶν Τρῶα εὐχαριστεῖ θερμῶς πάντας ὅσοι
 τον συνεχάρησαν διὰ τὸ Βραβεῖόν του. — ὁ Ἀ-
 νεμοστρόβιλος θέλει νὰ εἰπῇ εἰς τὸ Ἴονιον Πε-
 λάγος ὅτι δὲν τῷ ἐζήτησε τὸν ὄνομά του, ἀλλ'
 αὐτὸς αὐθόρμητος τοῦ το ἔγραψε ἐπομένως δὲν
 ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ φανερώσῃ τὸ ἰδικόν του. —
 τὸ Παλλικάρι τῆς Λαζίας ἐρωτᾷ τὸν Μέλανα
 Ἄετὸν πῶς πηγαίνει ἢ ἵππασία; προχωρεῖ γι-
 γαντιαίως βήμασι; (Ἐπιτελοῖς θὰ ἤθελε νὰ
 εἰπῇ) — ἡ Λευκὴ Λιθρῶν ἐρωτᾷ τὸν Νικηφόρον
 τοῦ Βρῆντιον πῶς ἔμαθε τὰ περὶ τῆς πόλεως-
 μπεμπέ. — ὁ Νότιος Πόλος προτείνει πρὸς τὸν
 Δὸν Κιχάτην νὰ νοτίουν ἄλληλογραφίαν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά-
 πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Δὸν Κιχάτην
 (εἶθε νὰ ἐκπληρωθῶν αἱ εὐχαί σου.) Ἄσπρα τοῦ
 Ὀρφέως, Αἰθέρα, Ἀγροπρον Φάρον, Γλυ-
 κίαν Ἀγάμνην, Μικρὸν Ἐθελότην, Μέ-
 γαν Θεοδῶτον, Χρυσάθη Ράγκον (θερμὰ

συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ
 καὶ ἀειμνήστου πατρός.) Ἰωάννην Ἐσταθιά-
 δην, Ἀρθόδοτον Κοδὸν (περιμένω λοιπὸν καὶ τὰς
 δύο συνδρομὰς, φρ. 16.) Πολυζέτην Σωτηρο-
 πόουλον (δῶρον ἐστὶν ἀλλή.) Ἑλλήν Σακελλαρίδου
 καὶ μικρὸν Ἰγρον (πιστεύω ὅτι ἐλάθετε πλέον
 τὸ δῶρον.) Α. Θ. Πολυζώδην (ἐλήθησαν δια-
 καὶ ἔστειλα ζητηθέντα.) Σουσουράδαν (εὐχα-
 ριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Δὸ-Λά-σά-μῖ. Ἡλιον
 Παλλίροισιν τοῦ Ἐθρίπου, Ἐαθρὸν Καρτεζιῶ-
 τισσιν, Κιθαροδὸν Ἀπόλλωνα, Ἐνετηνεμ-
 νην Ἡπειρωτίσσαν, Ἐθρικὸν Ἰγρον (ὡ,
 εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν, θὰ περιορισθῆς εἰς λόγια)
 Σατανᾶν (ἢ ἀρχὴ εἶνε τὸ πᾶν ἔμπροσ) Πέ-
 τρον Μ. Καροδῶτον, Κλάδον Ἐλαίας, Λευκὴν
 Μαργαρίταν, Φιλιππῆνα Μικρασιάτην (τὸ
 Ταμίειον τῶν Ἀπόρων δέχεται πάντοτε καὶ
 οἰονδήποτε ποσὸν) Μικρὰν Γυρτοπούλαν (νὰ
 ἰδοῦμεν! ἔχε ὑπομονὴν.) Ἀστεροδῶσαν Νόκτα
 (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.) Ναστραδὸν Λόντζαν,
 Τούτσαν Γελαστήν (ὄχι μόνον ἕνα) Ἀηστὴν
 τοῦ Μέλανου Δρομῶδ (ἔστειλα βραβεῖον.) Γλυ-
 κίαν Ἐλιθίαν, Ἐθνητὴν (ἔγινε καλά;) Ὀλυμπιον
 Δία (καὶ ὁ νέος καθηγητὴς εἶνε πολὺ
 καλὸς καὶ θὰ ἀγαπήσῃ ὁμοίως.) Ὀλυμπιονί-
 κην, Βίγλαν (βέβαια, νὰ μὴν ἀλλέξῃς) Καρ-
 θερίαν (περιμένω λοιπὸν!) Νεράϊδαν τοῦ
 Ἀλφειοῦ, Ἀσπρατὴν Σημαιοφόρον, Κόρη
 τοῦ Πηλίου, Συριατὸν Πρίγκιπα (μὰ δὲν
 ἀπήνητα; Προτάσεις πρὸς ὄλους δὲν δημο-
 σιεύω πλέον ἀπὸ λίγας, κάθε φορὰν) Ταπεινὸν
 Ἰον, Ζεβάν, Κασιόπειαν, Παραδείσιον Πη-
 γῶν (πῶς νὰ ἤξεύρω πῶς ἔλεγον τὴν μητέρα τῆς
 Πίσσας!) Κερανόν, Ἀνδρέϊον Σουλῶτην,
 Τρικέφαλον Ἰδραν, Ἐνδοξὴν Σαλαμίνα,
 Μικρὰν Κόμησαν τοῦ Φαλήρου (χρειάζεται
 ὑπομονὴ καὶ συχνὰ προτάσεις) Μικρὸν Μυρ-
 θιατὸν καὶ πάντας καὶ πάσας εὐχόμενὴ καλὰ
 Χριστούγεννα καὶ καλὴν Πρωτοχρονιάν.

Χρυσόδετον
ΛΕΥΚΩΜΑ
ΜΙΚΡΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ
Φρ. 5

ΧΑΡΙΝ τῶν ἐπι-
 θυμούντων νὰ ἔχουν
 ἐν ὄψει τὸ Λευκῶμα
 μετὰ τὰς γνώμας, τὰς
 προτιμήσεις καὶ τὰ
 αὐτογράφα τῶν φίλων
 τῶν, ἐδέξαμεν ὁμοῦ
 25 τετράδια Μικρῶν
 Μυστικῶν, μετὰ ἐξω-
 φύλλον καὶ μετὰ πίνακα
 τῶν περιεχομένων.

Ὁ κάτοχος τοῦ μοναδικοῦ καὶ πρωτοφανοῦς
 τοῦτου Λευκῶματος δύναται νὰ το χρησιμοποιοῦ
 ἢ ὡς ἢ καὶ τὰ συνήθη Λευκῶματα. διδῶν
 αὐτὸ εἰς τοὺς φίλους του μετὰ τὴν παράκλησιν νὰ
 τῷ γράψῃ ἕκαστος τὰς ἀπαντήσεις ἐνὸς τετρα-
 δίου. Οὕτω δύναται νὰ ἔχῃ τὰ Μικρὰ Μυστικά
 εἰκοσιπέντε προσώπων.

Τὸ δέσιμον εἶνε ἄπλου καὶ κομψότατον: πε-
 ρικάλυμμα ἐξ ὑφάσματος διαφόρων ἀνοικτῶν
 χρωμάτων, φέρον γράμματα χρυσοῦ καὶ κοσμῆ-
 ματα μαύρα. Τιμᾶται φρ. 5

Τὸ Χρυσόδετον Λευκῶμα τῶν Μικρῶν Μυ-
 στικῶν εἶνε καὶ ἐξαιρετικὸν δῶρον τοῦ Νέου
 ἔτους.

Ἔνε ἤδη ἔτοιμος

Δαμπρὸς διὰ δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς ὁ νέος
 τόμος τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1897, μετὰ τρία
 τοῦ μυθιστορήματα, μετὰ τὰς δύο τοῦ Κυριακάς,
 μετὰ τὰς 300 τοῦ εἰκόνας καὶ μετὰ χίλια δύο ἄλλα
 πού σε μαγεύουν καὶ σε κἀμνον νὰ ἐνομήσῃσαι
 αἰώνιος τὸν δωρητὴν. — Τιμᾶται ἔδετος φρ. 7 —
 Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Ἰανουαρίου 1898

651. Στοιχειὸ γρίφος.
 Εἰς ζῶν τι τετράποδον ἂν προστεθῇ στοιχεῖον,
 νησὶ εὐθὺς παράγεται, εἰπέ μοι ὁμοῦ ποῖον.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Τρομάρα

652. Συλλαβόγριφος.
 Γράμμα τι εἶνε τὸ ἕνα, τᾶλλον ἀριθμητικὸν
 καὶ τὸ σύνολόν μου εἶνε ζῶν τι ἀρπακτικόν.
 Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου

653. Μωσαϊκόν
 Τὸ Κανάριον, ὁ Κόκκυξ, ὁ Ὀρφεύς, ἡ Ἀκανθίς,
 ἡ Οἰνάνθη, καὶ ὁ Ἐποψ καὶ ἡ εὐμορφὴ Χλωρίς,
 εὐχαριστῶς σοὶ δανεῖσκον γράμματα μόνον ἑπτὰ
 καὶ πλανήτην εὐμεγέθη σχηματίζεις με αὐτά.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέως

654. Γωνίαι
 Κ + + + + = Δημαγωγός.
 + Α + + + = Νῆσος.
 + + Ν + + = Θυγάτηρ μάντεως.
 + Ω + + + = Γεωμετρικὸν σχῆμα.
 Ν + + + + = Βασιλισσα.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀνδρέϊου Βόζαρου

645. Πυραμίς.
 + Ναντικατασταθῶσιν
 . + οἱ σταυροὶ διὰ γραμ-
 . . + μάτων, ὥστε νάναγι-
 . . . + νώσκειται τὸ ὄνομα ἀρ-
 + χαίου βασιλέως, αἱ δὲ
 + ὀκτὸ στιγμαὶ τῆς βί-
 σσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ, νά-
 ποτελῶσι τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως, αἱ ἀνωτέρω
 ἔξ ποιητοῦ, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες αυτοκράτορος,
 καὶ αἱ ἀνωτάται δύο τρωκτικοῦ.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀνατόλεου Σημαίου

656-660 Μαγικὴ Συλλαβὴ
 Δι' ἀνταλλαγῆς δύο οἰονδήποτε γραμμάτων ἐ-
 κάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς,
 πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέ-
 ξεις:
 ἄραψ, ὄσιος, ἄρμα, χορός, ὄσκιος.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Αἰετ. Σ. Οἰκονομιδοῦ

661. Μεσοστιχίς.
 Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίας ἐπισήμου πόλεως.
 1, Ἡρώς. 2, Ἀρχαία βασιλισσα. 3, Μούσα.
 4, Μέρος τοῦ πλοίου. 5, Χώρα τῆς Μικρῆς Ἀ-
 σίας. 6, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Μέλλουσ. Ἄετος

662. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
 Τὰ ἀρχικά καὶ τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζη-
 τουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὄνομα δύο
 θεῶν.
 1, Ἡρώς. 2, Πόλις μεγαλονήσου. 3, Ἐ-
 βραῖος Πατριάρχης.
 Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Ἰωντῆς Ἀκτῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Νοεμβρίου 1897.

575. Νικομήδεια (νικῶ, Μηδία). — **576.**
 Ἀνάθη (ἀνά, φ). —

577. ΟΦΡΥΣ. — 578.
 Α
 ΔΙΘΟΣ ΗΡΑ
 ΔΥΚΟΣ ΚΡΙΟΣ
 ΚΙΣΣΑ ΔΑΚΩΝΙΑ
 ΑΓΑΠΗ ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

579-580. 1, Κόνις, κόνις, κόνος, ὄρος,
 ὄλος, ἄμμος. — 2, Ἄμμος, ἄλλος, ἄλλας, ἄλλα,
 ἄρα, Ἡρα, χῆρα, χώρα, χῶμα. — **581.**
 ΘΕΤΙΣ (1, πενθερά. 2, Ἐλέθεια. 3, χύτρα.
 4, Ἰαίνα. 5, Εὐρυθεύς). — **582.** Οὐδεὶς αἰ-
 σθάνεται τὴν ἡδονὴν ὅσην ὁ εὐεργετῶν. —
583. Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ ὑπογραφομένου.